

KESKENY ÚT

A KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI ÉS MISSZIÓI INTÉZET LAPJA • VIII. ÉVFOLYAM, 36. SZÁM, 2005. DECEMBER

TARTALOM

- KERESNI ÉS IMÁDNI KRISZTUST
- A VILÁGIASSÁGRÓL...
- MIÉRT ADTUK FEL A HARCOT? (2.)
- A TEÁSCSÉSZE TÖRTÉNETE
- VAN-E MÁS EVANGÉLIUM?
- ÉS AZ ÖNMEGTARTÓZTATÁS?
- KETTEN EGYÜTT A KEGYELEMEN
- A SZENTÍRÁSHOZ VALÓ VISZONYUNK
- AZ AJÁNDÉK
- EXKOMMUNIKÁCIÓ... (1)
- A SZÖG
- KRITIKA VAGY INTÉS
- INNEN – ONNAN
- KESERŰ-ÉDES

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

**KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET**

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@axelero.hu

<http://www.reformatus.org>

Szerkesztő: Bagoly Gyula

KERESNI ÉS IMÁDNI KRISZTUST

(Mt 2,1-12)

Karácsonykor még azok közül is sokan elmennek a templomba, akik amúgy – évközben – távol maradnak. De vajon miért vannak jobban megtelve a templomok ezen az ünnepen? Mit keresnek ilyenkor az emberek? Miért döntenek úgy, hogy részt vesznek egy istentiszteleten? „Kit kerestek?” – kérdezhetnénk tőlük, ahogyan Jézus kérdezte azokat, akik az ő elfogatására mentek a Gecsemáné kertjébe. Az erre a kérdésre adott válasz azt is megválaszolja, hogy miért mennek az emberek ilyenkor a templomba. Mert, ha csak egy gyermek születésére emlékeznek, a „kis Jézusra”, vagy csak némi karácsonyi hangulat után éheznek, vagy egyszerűen csak magányosak, vagy csak azért mennek el, mert így volt szokás a családjukban, akkor bizonyára nem azért mennek, hogy ezt a „jézuskát” imádják. Mert egy „jézuskát” nem is lehet imádni, nem is kell egyébként!

Te kit keresel és miért mész a templomba? Vagy egyáltalán keresed-e ezt a Jézust, az igazi Jézust? A keleti bölcsek azért keresték Jézust, hogy imádják Őt. Nézzük tehát a továbbiakban:

I. Kit kerestek a keleti bölcsek?

A keleti bölcsek nem a kicsi „jézuskát” keresték, hanem az élő Krisztust, a királyok Királyát és uraknak Urát. „Hol van a zsidók királya – kérdezték –, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövének, hogy tisztességet tegyünk néki.” (2.v.) Nemcsak egy hagyományos királyt kerestek, hanem a zsidók azon Királyát, aki a megígért Mészias. Abból láthatjuk, hogy ők a messiási Királyt keresték, hogy nem Heródeossal akartak találkozni, – pedig ő volt akkor a zsidók királya –, hanem Krisztussal. „És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudóit, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie?” Tehát Heródes is nagyon jól tudta, hogy ez a Király nem egy közönséges király, hanem egy mennyből jövő Király, akinek a király-

sága mindenek fölött van, s az Ő uralkodásának nincsen vége. Az írástudók által előkeresett mikeási próféciaiban a következőket lehet olvasni: „De te Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izráelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van...És megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak, az ő Istenének fenséges nevével; és bátorsággal lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig”(Mik 5,2; Mik 5,4).

Krisztus származása nem a mi időszámításunk kezdetére nyúlik vissza, hanem az örökkévalóságba. Az Ő létezésének nincsen kezdete, mert Ő az örökkévalóság Atyja, az örökkévaló Isten. Örökkévaló, mint az Atya és a Szentlélek. Az Ő létezésének kezdete nem Mária méhétől kezdődik, hanem az örökkévalóságba nyúlik vissza. A keleti bölcsek tehát az örökkévaló Királyt és Messiást keresték, nem egy földi királyt. A bölcsek tudták, hogy az, akit keresnek, az élő Krisztus, akire nekik is – ugyanúgy mint nekünk – szükségük van.

II. Hogyan keresték Krisztust?

Nem mindenki keresi Krisztust. Kétféle ember van, aki nem akarja imádni Krisztust. Az egyik olyan, mint Heródes, aki gyűlöli Jézust, a másik olyan, mint az írástudók, akik közömbösek Jézussal kapcsolatban. Megdöbbentő a vallás vezetőinek érdektelensége. Noha előkeresik a prófécia, megadják a pontos választ Heródes és a keleti bölcsek kérdésére, de őket nem érdekli Krisztus, ők nem indulnak el a keleti bölcsekkel együtt. Ők nem akarják imádni Jézust. Náluk van az ismeret, de ez halott ismeretté válik az életükben, nem ültetik gyakorlatba. Minden keresztyént fenyeget ez a veszély, hogy az Istenről, Krisztusról szerzett ismeret halott információvá váljon, amivel nem tud és nem akar semmit sem kezdeni.

De a bölcsek keresték Krisztust, mégpedig nagy buzgósággal. Ez a buzgóságuk

abban látszik meg leginkább, hogy megteszik azt a nagy utat, „csak” azért, hogy bemutassák hódolatukat és istentiszteletüket a zsidók Királyának. Tulajdonképpen egy istentiszteletért voltak készek megtenni ezt a hosszú és fáradtságos utat. Egyetlen istentiszteletért képesek voltak több száz kilométert utazni. Számukra azért volt fontos ez az istentisztelet, mert Jézussal akartak találkozni, a személyes Istennel, aki emberi formát öltött magára. Éppen ezért semmi sem akadályozta meg őket abban, hogy elinduljanak és megkeressék Őt. De mi adta a keleti bölcseknek ezt a nagy buzgóságot, és mi adhat nekünk is ilyen nagy buzgóságot?

A hit. Egy gyermek megszületése nem lett volna elegendő, hogy indokolttá tegye számukra ezt a hosszú utat. De ami indokoltta tette, az nem volt más, mint a Krisztus személyébe vetett hit. Ez a hit viszont nem csak egy biztos meggyőződés volt affelől, hogy Júdában megszületett a zsidók Királya, aki őket is közéről érinti, hanem az a szívbeli vágyakozás, amit Isten az ő kegyelme által munkált bennük, hogy találkozzanak Krisztussal. Nem elég az ismeret az elmében, ha nincs kegyelem a szívben. A hit próbáját is átélhették a bölcsek, amikor meglátták a gyermeket. A látás nem segített a hitükben – mint ahogyan soha nem segít – sőt inkább próbára tette hitüket, hiszen ott egy magatehetetlen, kisbabát láttak, aki mégis az örökkévaló Király volt, az erős Isten, akit imádni lehetett és kellett is.

III. Miért keresték Krisztust?

Az Igénkből az is kiderül, hogy nemcsak a keleti bölcsek keresték Krisztust.

Volt még egy ember, aki mindenképpen szerette volna megtalálni ezt a különleges gyermeket. Ez a személy Heródes volt. Heródes nyugtalanná vált, amikor meghallotta a keleti bölcsek kérdését. Bizonyára furdalni kezdte a lelkiismerete a sok gonoszságáért, amit elkövetett. Valószínű félni kezdett ettől a Királytól. Valahogyan el akarta hallgattatni a lelkiismeretét, meg akart szabadulni a félelmetől, nyugtalanságától. Ezért megkérte a keleti bölcseket, hogy miután megtalálták Jézust, szóljanak neki is, hogy ő is hódolhasson a zsidók Királya előtt. Megvolt a magához való esze Heródesnek, de Isten eszén nem tudott túljárni. Isten látta, mi van Heródes szívében. Ő nem azért akarja megkeresni Krisztust, hogy imádjá őt, hanem megakarja ölni. (Ezt a fejezet további verseiben leírt öldöklése igazolja). Heródes nem akarta imádni Krisztust, ő saját magát imádtá. Ez az embertípus gyűlöli az Istent, nem is akar hallani Istentől, idegesíti őt, szeretné megölni Istent, s ha tudná meg is tenné. De nem tudja, hogy tehetetlen a mindenható Istennel szemben. Miért keresed Jézust? Azért, hogy gúnyt űzzél belőle, azért, hogy kifejezzed gyűlöletedet iránta, vagy talán azért, hogy valamit nyerjél tőle, kihasználd őt képமுತatóan? Bárhogy is legyen, rossz indokból keresed őt. Azért kell keresned Jézust, amiért a bölcsek is keresték, hogy imádjad Őt. Vajon mennyi emberi érdek húzódik meg a mi Krisztus imádatunkban? Vajon miért jövünk Krisztushoz? Miről szól a mi istentiszteletünk? Krisztus imádásáról, vagy pedig a magunk körül való forgolódásról? Istennek akarunk tetszeni, vagy önmagunk előtt tetszelgünk?

Lásd meg kedves barátom azt is, hogy Krisztus nemcsak a zsidók Királya, hanem a pogányoké is. A keleti bölcsek pogányok voltak, és mégis jöttek Krisztust imádni. Nem mondhatod: mi közöm nekem a zsidó Krisztushoz? Az, hogy Krisztus a zsidók közül származott, nem jelenti, hogy nekünk nem kötelességünk Őt imádni. Bárki vagy, Krisztus fölötted is Úr és Király. Az Ő kezében van minden hatalom, ezért neked is kötelességed Őt imádni, Őelőtte meghajolni. Ha nem teszed, hűtlenségedről, lázadásodról teszel tanúságot.

IV. Mit jelent Krisztust imádni?

Mit olvasunk az Igében? „...leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát.” (11.v.) Meghajlás, örvendezés (10.v.) és ajándékozás. Ezt a három dolgot lehet elmondani a bölcsek imádatáról. Imádni Krisztust, először tehát azt jelenti, hogy elismerem, Krisztus fölöttem van és én alávetem magam neki. Másodszor, a Krisztus előtt meghajlásnak egy örömteli meghajlásnak kell lennie. A keleti bölcsek „mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének” (10.v.). Vajon mennyire jellemzi a mi istentiszteletünket ez a nagy örömmel való örvendezés? Harmadszor, azt is jelenti Krisztust imádni, hogy áldozatokat hozok Krisztusnak, Krisztusért. Nem azért, mert neki szűksége volna bármire is, hanem azért, mert nem tehetem meg, hogy ne áldozzak Krisztusnak, hogy ne tegyek érte semmit, hogy ne mutassam ki iránta szeretetemet, azt, hogy minden kincsem benne van.

V. Mit tegyünk?

Ha még nem kerestük Jézust, akkor keressük most. Lássuk meg, hogy mennyire fontos keresni és megtalálni Őt. Ettől függ az üdvösségünk, az, hogy hol töltjük az örökkévalóságot. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17,3). Ha valaki nem ismeri Jézus Krisztust vagy félreismeri Őt (pl. tagadja az örökkévalóságát, istenségét), nem lehet üdvössége. Keressük Őt, bánjuk meg, hogy eddig nem kerestük, hogy eddig közömbösek voltunk iránta, és nem imádtuk Őt, nem adtuk át életünket neki. Keressük Őt, nem azért, hogy gúnyt űzzünk belőle, hogy keresztrefeszítsük, hanem azért, hogy hódoljunk neki örömmel és ajándékokkal.

Ha már megtaláltuk, mutassuk meg másoknak. Legyünk olyan, mint a csillag volt, mely megmutatta az utat a keleti bölcseknek Jézushoz. Bizonyára tudod, testvérem, hogy Jézus Krisztusba vetett igaz hit nélkül nem lehet üdvösségük az embereknek. Nem szorongat téged a Krisztus szerelme? Nem szorongat téged az a tudat, hogy még mennyien vannak, akik nem keresik a Krisztust, vagy mennyien vannak, akik már éppen keresik, de

nincs kitől megkérdezzék, hol található meg? Talán te vagy az, akinek meg kell mondanod, hol található meg Krisztus. De Isten könyörüljön rajtunk, hogy ne olyan útmutatók legyünk, mint az írástudók, hogy szárazon elmondjuk az igazságot, de mi nem mozdulunk. Ne legyünk olyan útjelzők, akik csak mutatjuk az irányt, de mi nem megyünk abba az irányba. Legyünk olyanok – ilyen tekintetben – mint a keleti bölcsek, akik fárado-

ságot nem ismerve, biztos hittel és nagy buzgósággal keresték a zsidók Királyát. Ó testvérem, vajha Isten könyörülne rajtunk, hogy azért keressük Krisztust, hogy imádjuk Őt nagy örömmel és áldozatokkal. Legyen Istené a dicsőség most és mindörökké. Ámen.

Sikó Mibály

A VILÁGIASSÁGRÓL...

„Senki sem elmélkedhet a mennyei életéről, hacsak meg nem hal a világnak és önmagának...”

Kálmán János

„Gyönyör, haszon, előléptetés – a világi háromság elemei...”

John Trapp

„Megfeledkezni Krisztusról a világ miatt olyan, mint elcserélni egy kincset egy bővlira, az örökkévalóságot egy pillanatra, és a valóságot egy árnyékra...”

William Jenkyn

„Aki a legjobban ismeri a világot, a legkevésbé szereti azt...”

Honoré de Balzac

„Ne építs fészket itteni fára – hiszen látod: Isten eladta az erdőt a halálnak...”

Samuel Rutherford

„Oh, nyavalyás embernek hiábanvalósága! Hogy vesztegetheted a te gyönyörűséges idődet ez te lelkednek elhitetődjének, a világi tisztségnek keresésére? Honnat származott ez te nagy bolondságod, ha nem a te lelki szemeidnek sűrű homályából, mely ez világnak istenétül vettetett reád az Ádámiban, és amely által természet szerént való származásukkal immár min-

den ő fia örökség szerént reájuk származó vakságban születetnek!...”

Bökényi Philep János

„Az ideiglenes javak nem tartoznak a keresztyén szállítmányai közé, inkább ballasztul szolgálnak, ezért kívánatosabb túlterhelés helyett csupán egyensúlyban tartani velük a hajót...”

William Gurnall

„A világi emberek mindig hűségesen ragaszkodnak elveikhez... Ha mi ugyanezt tennénk, a velük való találkozásaink rövidek és ritkák lennének...”

John Newton

„A világi emberek célja az előrejutás nem pedig a felfelejutás; vízszintes irányultságú életet élnek a függőleges irányultságú helyett. A külsőségekben megnyilvánuló jólétet keresik, nem pedig a megszentelődést...”

Joel R. Beebe

„Az egyház tele van olyan emberekkel, akik egyik szemükkel a világra, a másikkal Isten országára figyelnek. Következésképpen minden homályossá válik, hiszen egyik szem távollátó, a másik rövidlátó – innen a zavarosság...”

Dwight L. Moody

„A halak nem lesznek halászok. A bűnös nem fog bűnösöket megtéríteni. Az istentelen ember nem fogja megtéríteni az istentelent; és ami ennél is lényegesebb, az elvilágiasodott keresztyén nem téríti meg a világot. Ha e világból valók vagytok, a világ kétségtelenül szeretni fogja a sajátjait, de a világot nem menthetitek meg...”

C. H. Spurgeon

„Aki úgy megy ki a világba, hogy szívét nem zárja be és annak kulcsát nem adja át Istennek, a lelki fertőzés minden fajtájával szemben védtelen lesz...”

C. H. Spurgeon

„Nincs nagyobb átok annál, minthogy az ember megkapja a világtól, mindazt, amit akar, és mindazt, amit kíván...”

James Fraser

„A méhecske nem időzik túl sokat olyan virágon, amelyről nem gyűjthet be mézet. A keresztyén sem cselekedhet másként...”

William Gurnall

(Válogatta és fordította: Szőke Imre)

MIÉRT ADTUK FEL A HARCOT? (2.)

Méltán vannak kötelességeink és aggodalmaink a különböző hadszíntereket illetően, de vajon miért nincsenek a lélekmentés terén? A reformátorokhoz, a puritánokhoz, a baptista egyház fénykorának igehirdetőihez, a Viktória korabeli prédikátorokhoz (mint pl. Whitefield, Carey, Spurgeon) és a református iskola sok más képviselőjéhez képest teológiai torzszülöttek vagyunk. Igéhirdetőink hisznek ugyan a kegyelem evangéliumában, de ritkán hirdetik azt. Elméletben kiváló kálvinisták, de módszereiket illetően hiperkálvinisták, mert az evangélium terjesztéséért vállalt munkájuk nem hatékony.

Református egyházainkban nincs vasárnapi iskola a gyermekeknek, nem jellemző, hogy a gyülekezeti tagok látogatnának, nem elvárás, hogy a gyülekezeti tagok szolgáljanak, és nincs tiszta, biblikus igehirdetés. Már nem beszélhetünk autentikus, történelmi kálvinizmusról. Fel kell ismernünk, hogy egy torz jelenséggel van dolgunk. A református igehirdetők minden figyelmét a „hadsereg fenntartása” köti le. De közben a hadakozás célja szinte feledésbe merül. A református konferenciákon és kiadványokban a keresztyén hadviselés egyéb, kevésbé fontos területeit hangsúlyozzák, s láthatóan nem veszik figyelembe azt, hogy ezzel a mulasztással a mai kálvinizmust torzra és romlottá teszik.

Korábban azt állítottuk, hogy a háború során szükséges az előrenyomulás, és ezt a célt következetesen kell megvalósítani. Hozzáteesszük, hogy a hadviselésben ezen kívül szükség van intelligens stratégiára is. A lelkekért folytatott harcban

arra kell összpontosítani a figyelmünket, hogy miként tudunk kapcsolatba kerülni a körülöttünk élőkkel, gyermekekkel, fiatalokkal és felnőttekkel egyaránt.

Azok, akik a gyülekezetek létszámát arminianus módon kívánják növelni, számos újszerű tervvel állnak elő, de ezek nagy része félrevezető. Manapság népszerűnek számít lemondani a felelőségre vonó prédikálásról és a bűn említéséről, divat drámai módszereket használni, s ezt tenni a kommunikáció elsődleges formájává, és elterjedt a világi stílusú szórakoztató zene az istentiszteleteken. Csodálkozunk azon, hogy ezeket az arminianus stratégiákat kedvezően fogadják bizonyos református egyházak és hívek. Számos református lelkész fordul most pánikszerűen a fentebb említett felszínes, arminianus módszerekhez, lemondva a lelkekért folytatott harcról, s nem tudjuk elégszer hangsúlyozni, hogy ez végzetes következményekkel jár.

El kell ismerni, hogy bár reformátusok vagyunk, mégisincsenek stratégiáink és haditerveink. Vannak köztünk olyanok, akik úgy tartják, hogy a kegyelem tanaival nem egyeztethető össze a hadviselés. Ennek az álláspontnak a képviselői azt állítják, hogy a lélekmentés egyetlen stratégiája az, ha a hívek növekednek a szent életben. Népszerű lett a szent élet példáján keresztyéli evangelizálásban hinni. Mindez persze helyes, de vajon nem azt jelenti-e, hogy ezek az emberek abban hisznek, hogy semmit nem kell tennünk?

A keresztyén ember kegyes élete biztos, hogy vonzó lesz, de ez csak egy része a

lelkekért folytatott harcnak. Néhány gyülekezet azonban bezárta a vasárnapi iskoláit és feladta a fiataloknak tartott csendes napokon végzett fáradságos szolgálatot. Lemondtak arról is, hogy látogassák a közösséget, és minden olyan tevékenységről, melyek célja mások elérése volt. A szent élet példáján keresztyéli evangelizálásra hivatkoznak, pedig ez csak kifogás az elkényelmesedett keresztyén élet igazolására.

Létfontosságú minden egyház számára, hogy valamiféle tervvel vagy irányvonalal rendelkezzen, ez következik a háborús hasonlatból is. El tudunk-e képzelni egy harcban álló nemzetet tervek és célok nélkül? (...) A hadviselés alapos tervezést igényel, s itt gondolni kell az összes alukultra, dandárra, zászlóaljra, századra és szakaszra. S mindennek összhangban kell lennie. Ez az összhang jellemezte a valódi kálvinista gyülekezeti munkát egykoron. Vajon az egyházunk törekszik-e arra, hogy elérjen valamennyi társadalmi réteget? S ehhez a lehető leghatékonyabban használja-e a gyülekezeti tagok adottságait? Harcedzett lelkészekre és presbiterekre van szükség, hogy megfelelően betöltsék a lelkek megnyerésért folytatott küldetésüket. Soha ne engedjék meg, hogy ez a szent tevékenység alábbhagyjon!

Fedezzük fel az áldozathozatalt

A harmadik megjegyzés a háborús hasonlattal kapcsolatban, hogy a harc mindig áldozatokkal jár. A háború, az ésszerűtlen körülmények ellenére nagy elkötelezettséget vár tőlünk. Még ha éjfélkor jön is a parancs a harci feladatra, a katonák valószínűleg nem roskadnak a földre azzal, hogy itt az alvás ideje. A katonai hasonlat utal a kényelmetlenségekre, a nehézségekre és viszontagságokra. De vajon ilyen-e a gyülekezetünk lelki hozzáállása? Egy lelkész mesélte, hogy egy egyhetes gyerektábor idejére orgonistára lett volna szükség. Annak ellenére, hogy sok tehetségesen orgonáló volt abban a gyülekezetben, a kérésüket fülekre talált. Egymás után utasították vissza egyéb elfoglaltságokra hivatkozva. A visszautasítások mögött valószínűleg az húzódott meg, hogy senki nem akarta a már jól megszokott napirendjét felborítani.

Gyerekkoromban volt egy angoltanárom (walesi származású), aki 21 éve-

sen fiatal tiszt volt az I. világháborúban. Elmondta, hogy miként állt be önkéntes katonának a háború kitörésekor vagy húsz más fiatalemberrel együtt, akikkel együtt végezte az egyetemet. Életpályájuk elején voltak, mégis kötelességüknek érezték a nemzet szolgálatát. Pedig tudták, hogy ez azzal járhat, hogy megsebesülnek s hadirokkantak lesznek, de a háború akár az életüket is követelheti. Van egy ismert dokumentumfilm, melynek egyik jelenetében egy fiatal hadnagy idegesen jár fel s alá a lövészárokból, majd pisztolyát felemeli, s így ad jelt az embereinek, hogy kövessék őt. A tisztek gyakran az elsők között voltak, akiket megölt az ellenség sortüze. Az angoltanárom volt az egyetlen, aki a vele bevonuló húsz fiatal közül túlélte a háborút. Ő és társai tudták, hogy mit kockáztatnak, mégis készek voltak arra, hogy önkéntesnek álljanak a királyért és a nemzetért. Mi pedig az örökkévaló király gyermekei vagyunk, akiket lelki hadviselésre hívnak, mégis oly kevesen jelentkeznek közülünk hivatásos katonának. A háborús hasonlatnál maradván, megfélekedtünk a harccal járó erőfeszítésről, a sérülésekről, az áldozathozatról, a megvont kimenőkről, arról, hogy a háborúban a fagyos földön vagy a vizes lövészárokból kell küzdeni akár négy napon keresztül. Ettől sokkal kényelmesebb a rendszeres keresztyén szolgálat. De még ez a kényelmes keresztyén szolgálat is elképzelhetetlen számos református keresztyén számára.

Ismerek olyanokat, akik lakhelyváltás miatt új gyülekezetbe csatlakoztak, de a gyülekezetben nem volt vasárnapi iskola. Jó volt a közösség, jó volt a lelkész, és kedvesek voltak az emberek, akiktől sok biztatást kaptak ezek az új gyülekezeti tagok a vasárnapi iskola indításához. Így bátorították őket: Csodálatos a munka, amit el fogtok indítani. Nagyon hálásak vagyunk nektek. Mellettetek állunk. S bizonyára hűségesen imádkoztak is értük, de senki a kis ujját sem mozdította, hogy gyakorlati segítséget nyújtson nekik.

A múltkoriban találkoztam egy házaspárral, akik közel 25 évvel ezelőtt költöztek egy vidéki városba, addig a mi gyülekezetünkhöz tartoztak. Abban a városban azóta hűségesen vezetnek egy vasárnapi iskolát egy ismert, népes gyülekezetben. De mikor nyaralni mennek, be kell zárni, mert nincs, aki helyettesítené őket.

Helytelen annak a gyülekezetnek a hozzáállása, hiszen az Úr rendelt nekik egy buzgó házaspárt, aki komolyan veszi

a munkát, s ők nem bátorítanak arra másokat, hogy erősítsék ezt a házaspárt a lelkekért folytatott harcban. S vajon nem ilyen a mi gyülekezetünk hozzáállása is? Az evangelizáló munka iránti lelki közömbösség lenne a valódi kálvinizmus? Természetesen, nem. Az Apcsel 20,16 lelkületét kellene visszatükröznünk, ahol Pál apostol Jeruzsálembe siet, hogy kihasználja, hogy pünkösdkor nagy számú ember gyűlt egybe, akiknek lehetne hirdetni az evangéliumot. Hová tűnt mára a megtérés iránti éhség? Már csak az ébredésről írt könyvekben találjuk meg, melyek szerzői azt remélik, hogy Isten mindent el fog végezni értünk.

Néha azért feledkezünk meg a harorról, mert az ellenséget legyőzhetetlennek tartjuk. Erre van egy jó katonai példa a II világháborúból. Nagy tragédiának számított, hogy Nagy-Britannia elvesztette Szingapúrt 1942-ben. Ennek az volt az előzménye, hogy nagyon nehéz volt Malájföldet védeni, így négy brit alakulat vonult vissza Szingapúrba. A mocsáron keltek át, hogy lerombolják a várost. De a japánok, teljesen váratlan irányból lépve meg a briteket, elárastották Szingapúrt. Egy héten belül Percival tábornok feladta a brit erőket miután 9000 embert elvesztett a csatában, a brit nemzetközösség seregéből 100 000-en pedig fogságba kerültek. Sokan tartják ezt a legmegrázóbb vereségnek a brit hadsereg történetében. A japánok 25 000 18 és 60 év közötti kínai férfit is kivégeztek. A brit hadifoglyoknak nyomorúságos szolgálatban volt részük, legtöbbjük Burmában, a vasútnál dolgozott

Miért adták fel a britek? Azért, mert azt hitték, hogy a japánok jóval erősebbek.

Aztán kiderült, hogy a japán készetek csak Percival altábornagy, a brit erők főparancsnokának malájföldi tartózkodásáig tartottak, azaz csak egy-két heti harcra voltak elegendők. De azt gondolták a japánokról, hogy jóval erősebbek. S a vereségért szegény Percival tábornokot hibáztatták. Pedig ő úriember hírében állt, s engedelmeskedni akart Churchill parancsának, hogy az utolsó csepp véréig harcolni kell. De végül alávetette magát a többi katonai parancsnok döntésének, s megadták magukat. És mindennek az volt az oka, hogy úgy gondolták, hogy az ellenség legyőzhetetlen. Vajon mi is ezért torpanunk meg a lelkekért folytatott harcban?

Az ateizmus emelte falakra, a média erejére és a szórakoztató világra tekintünk, aztán visszavonulunk, s azt gondoljuk, hogy lehetetlen feladat előtt állunk. Így a hit harcát ma az igazság, szentség és az üdvbizonyosság terén vívjuk, de a lelkekért folytatott harc elmarad. Ahogy már korábban hangsúlyoztuk, elődeinkhez képest a brit kálvinizmus aránytalan, furcsa jelenség. Nem hasonlítunk a történelmi fő vonulat képviselőihez, nincs bennünk buzgóság és igyekezet. Hiányzik belőlünk a lélekmentés prioritása. Bárcsak gyülekezeteink felismernék ezt, akkor talán ismét buzgón indulnánk a harcba.

Dr. Peter Masters

*(Engedélyezett fordítás
a Sword and Trowel folyóiratból)
(Fordította: Molnár Mariann)*

A TEÁSCSÉSZE TÖRTÉNETE

Egy házaspár a 25. házassági évfordulója alkalmából Angliába utazott. Mivel szerették a régi tárgyakat, különösen a kerámiákat, egyik vidéki útjukon betértek egy kisvárosi antikvitásba. Az asszony a régi vázák, étkészletek, tálak mellett meglátott egy mívesen elkészített teáscsészét.

- Meg szabad nézni közelebről? Még sosem láttam ilyen szépet! - mondta az asszony.

A boltos elővette a vitrinből a teáscsészét, és odaadta a házaspárnak. Egyszer csak a csésze megszólalt.

„Tudják, nem voltam mindig teáscsésze. Régen, sok évvel ezelőtt még csak egy vörös agyagrög voltam. Akkor a fazekasmester megfogott, meggyúrt, ökölrel ütögetett, az asztalhoz csapkodott, és hengergetett, úgy, hogy csak kiabálni tudtam:

- Ne tedd ezt, nem szeretem! Hagyjál békén!

De ő csak mosolygott, és azt mondta: Még nem lehet!

Akkor puffl, odavágott a fazekaskorongra, és hirtelen elkezdett forogni velem a világ, csak forogtam, egyre csak forogtam. Közben erre-arra taszigált, nyomkodott, húzgált, hajlítgatott, és az oldalamat pálcával szurkálta.

- Állíts meg, ez fáááj! - kiabáltam. Szédülök, és hányingerem van!

De ő csak csóválta a fejét, és azt mondta: Még nem lehet!

Azután berakott a tüzes kemencébe. Soha nem éreztem még olyan forróságot, azt hittem, hogy el akar égetni. Csak ordítottam, és dörömböltem a kemence ajtaján.

- Segítség! Vegyé ki innen!

Bentről egy résen láttam őt, ahogy ingatta a fejét, és ismét csak azt mondta: Még nem lehet!

Amikor már úgy éreztem, hogy nem bírom tovább egy percig sem, végre kinyílt a kemenceajtó: megmenekültem! Óvatosan kivett, rátett egy polcra, ahol elkezdtem kihűlni. Milyen jó érzés volt! Egészen más!

De miután kihültem, kezébe vett, és egy ecsettel mindenhol befestett. Kibírhatatlan, tömény szaga volt a máznak.

- Kérlek, hagyd abba, hagyd abba! - köhécseltem, és könnyeztem.

- Még nem lehet! - mindig ezt mondta.

És ekkor... Hirtelen újra betett a kemencébe! Ez sokkalta tüzesebb volt, mint az első, azt hittem, abban a pillan-

atban elégek, vagy ha nem, hát megfuladok. Ordítottam, ahogy a torkomon kifért. Sírtam, könyörögtem, esedeztem.

És csak annyit láttam, hogy csak ingatta, ingatta a fejét: Nem lehet! Még nem lehet!

Iszonyúan szenvedtem, úgy éreztem, hogy itt a vég, nincs remény: kész voltam feladni. De egyszer csak kinyílt a kemenceajtó, kivett onnan, és feltett egy polcra. Úgy tűnt, hogy nem égtem szénén. És valóban nem! Lassan elkezdtem kihűlni, de már előre féltam: Vajon ezután mi következik???

Egy óra múlva odajött hozzám, egy tükröt tartott elé, és megszólalt:

- És most nézd meg magad!

Megnéztem, és nem hittem a szememnek.

- Ez nem lehet, ez nem lehetséges! Ez én vagyok? Hát ez csodálatos! Csodálatos!!!

Akkor kedvesen ezt mondta:

- Igen, az, de szeretném, ha most visszamelékeznél, hogy hogyan lettél ilyenén.

Tudom, hogy kellemetlen volt a gyúrás és az ütögetés, de ha agyagröggként ott hagytalak volna, akkor hasznavehetetlenül kiszáradtál volna.

Tudom, hogy nehezek voltak a korong megpróbáltatásai, de ha mindezeket nem végeztem volna el rajtad a megfelelő időben a megfelelő módon, akkor szétmálltál volna.

Tudom, hogy fáj, és égetett a tűz, de ha nem tettelek volna be a kemencébe, el is repedhetél volna.

Tudom, hogy rossz volt a máz szaga, amikor befestettelek, de ha nem tettem volna, nem lettél volna ilyen ékes.

És végül tudom, hogy a kemence másodszorra még sokkal fájdalmasabb volt, mint elsőre, de ha nem tettelek volna be ismét, akkor soha nem keményedtél volna meg eléggé e 'páncél' által.

De most már egy kész kerámia vagy, szép, erős és tartós, éppen olyan, mint amilyenek a lelegejétől fogva elterveztelek."

Mindenható Istenünk végtelen bölcsességében mindenkoron tudja, hogy mit miért tesz velünk, és hogy mi az, amire valójában szükségünk van, még ha az sokszor nehéznek, fájdalmasnak vagy soknak tűnik is.

Elrendelt örök tervének elvégzésében olykor kemény próbák által vizsgálja meg gyermekei szívét, ekképpen erősít meg bennünket, hitünket, és így formál, alakít folyamatosan Krisztus tökéletes képére.

Vegyük teljes örömmel, alázattal, reménységgel és hű szívvel e próbákat, és Jóbhoz hasonlóan adjunk hálát az Úrnak szüntelen gondoskodásáért és az erőért, amelyet hatalmas kegyelméből bőkezűen ad az övéinek!

„Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelensékor.”

(1Pt 1,7)

(Az E-mail Ministry nyomán.
Fordította és átdolgozta Tibanyi Pál.)

VAN-E MÁS EVANGÉLIUM?

A Sátán nem kezdeményező, hanem inkább utánozó típus.

1. Istennek egyszülött Fia az Úr Jézus Krisztus, ehhez hasonlóan a Sátántól származik a „veszedelem fia” (2Thessz 2,3).

2. A Szentírásból ismert a Szentháromság, hasonlóképpen a gonosz hármasa (Jel 20,10).

3. Olvasunk „Isten gyermekeiről”, és olvasunk a „gonosznak fiairól” is (Mt 13,38).

4. Isten munkálkodik az Ő gyermekeiben, hogy akarják és cselekedjék azt, ami Őneki kedves; és olvasunk arról is, hogy a Sátán „ama lélek szerint ... most az engedtlenség fiaiban munkálkodik” (Ef 2,2).

5. „Nagy a kegyességnek titka” (1Tim 3,16), és működik „a törvényszegés titkos bűne” is (2Thessz 2,7).

6. Azt olvassuk, hogy Isten az Ő angyalai által „megpecsételi” szolgálait az ő homlokukon (Jel 7,3), a Sátán pedig az ő küldöttjei által hívei jobb kezére vagy homlokára bélyeget tesz (Jel 13,16).

7. Kijelentett, hogy „a Lélek mindeneket megvizsgál, még az Istennek mélységeit is” (1Kor 2,10), és hasonlóképpen a „Sátán mélységeiről” is olvashatunk (Jel 2,24).

8. Krisztus tud csodákat tenni, és a Sátán is (2Thessz 2,9).

9. Krisztushoz hasonlóan a Sátánnak is van királyi széke (Jel 2,13). Krisztusnak van egyháza, a Sátánnak pedig van zsinagógája (Jel 2,9).

10. Krisztus a világ világossága, és „maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává” (2Kor 11,14).

11. Krisztus apostolokat nevezett ki és hívott el, ugyanígy a Sátánnak is megvan a maga apostolai (2Kor 11,14).

A Sátán evangéliuma egy utánczat

Mindezek a tények arra vezetnek bennünket, hogy vizsgáljuk meg közelebbről a „Sátán evangéliumát”.

A Sátán a fő utánozó és hamisító művész. A Gonosz ugyanazon a területen munkálkodik, ahol az Úr szórja el a jó magvakat. A Sátán arra törekszik, hogy megakadályozza a búza növekedését gaz és gyom által, amely első látás-

ra nagyon hasonlít a búzához. Egyszóval a Sátán csaló munkája semlegesíteni próbálja Krisztus munkáját.

Így aztán, ahogyan van Krisztusnak evangéliuma, ugyanúgy megvan a Sátánnak is az evangéliuma; az utóbbi ügyes hamisítványa az előbbinek. A Sátán evangéliuma nagyon hasonlít arra, amelyet elferdít, így csapva be a hitetlenek tömegét.

A Sátán eme evangéliumára utal az apostol, amikor azt mondja a Galatáknak: „Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliumra hajlotok. Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el

akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát” (Gal 1,6-7). Már ebben az időben elhangzott a hamis evangéliumra vonatkozó figyelmeztetés, és az apostol átkozottan mondta mindazokat, akik azt hirdették. Így folytatja: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit elfogadtatok, legyen átok” (Gal 1,6-8).

A hamis evangélium békét, egységet és erkölcsi változást sürget

Isten segítségével próbáljuk meg értelmezni, vagy még inkább leleplezni a hamis evangéliumot.

A *Sátán evangéliuma* nem forradalmi alapelvek rendszeréből áll, és még csak nem is anarchia. Nem a küzdelmet és a háborút mozdítja elő, hanem *béke és egység a célja*. Nem arra tör, hogy az anyát a lánya ellen, az apát a fia ellen fordítsa, hanem a felebaráti szeretet táplálja, ahol az emberiség célja egy általános, világméretű egység és „testvériség”. Nem akarja romba dönteni a testi embert, hanem – úgy mond – javítja, és felüdíti őt. Támogatja az ismeretszerzést és a művelődést, a lehető legjobb próbálja kihozni belőlünk. Célul tűzte ki, hogy a világot egy olyan kényelmes helyé teszi, ahol Krisztus hiányát már nem is érezzük, és Istenre nem is lesz szükségünk. Igyekszik az embert olyannyira lefoglalni az evilági dolgokkal, hogy nem sok ideje marad, s már nem is hajlandó az eljövendő világon elgondolkodni. Népszerűsíti az önfeláldozás, a jótekonyság, a jóindulat alapelveit, és arra tanít, hogy mások javára éljünk, mindenkivel kedvesek és jók legyünk. Igen erős hatást gyakorol az érzelmi énkre, és sokak előtt népszerű, mivel figyelmen kívül hagyja azt az igen komoly tény, hogy az ember egy bukott teremtmény, elidegenült Istentől, halott bűneiben és vétkeiben, és az egyetlen reménye az újjászületés.

Krisztus evangéliumával ellentétben a Sátán evangéliuma a cselekedetekből történő üdvözülést tanítja. Beleneveli az emberekbe, hogy az Isten előtti megigazulás az emberi érdemek alapján történik. Szentségre buzdító frázisa pedig az, hogy „Légy jó, és tégy jót!”; tehát nem ismeri fel, hogy földi testünkben nem lakik semmi jó. Állítja, hogy az üdvösségünk a személyiségünkön múlik, ezáltal pontosan megfordítva Isten szavát – aki azt mondja, hogy a jó természetünk mintegy a megváltás gyümölcse. A Sátán evangéliumának számtalan válfaja van, és sokféle szervezetbe tömörül. Mérsékelt és reformmozgalmak, keresztény szocialista liga, etikai kulturális szervezetek, „békekongresszusok” (még ha nem is tudatosan) mind a Sátán evangéliumának hirdetését szolgálják – üdvösség cselekedetek által. Ezeknek a szervezeteknek tagja lenni helyettesíti Krisztust; a társadalmi tisztaság felmagasztal-

lása helyettesíti az egyénenként szükséges újjászületést, a politika és a filozófia pedig a keresztyén tanítást és a kegyesség alapelveit. Az óember táplálását sokkal előbbre tartják, mint az újember létrejöttét Jézus Krisztusban.

Sokszor lelkészek és papok a hamis evangélium hirdetői

Tévedés ne essék, a Sátán apostolai nem bolmi kocsmárosok vagy leánykereskedők, hanem a felszentelt lelkészek és papok nagy része. A mai modern szószékeket birtoklók ezrei valójában már nem ragaszkodnak a keresztyén hit alapjainak hirdetéséhez, hanem elfordultak az Igazságtól és figyelmüket a mítoszok felé fordították. Ahelyett, hogy a bűn szörnyűségét és a bűn örökkévaló következményeit hangsúlyoznák, azzal minimalizálják a bűnt, hogy azt csupán a jó hiányának, valamiféle hibának tüntetik fel. Ahelyett, hogy figyelmeztetnék hallgatóikat: meneküljenek az eljövendő harag elől, Istent hazugá teszik azt hirdetőknél, hogy Isten annyira szeret és kegyelmes, hogy Ő nem küldi egy teremtményét sem örökkévaló kínok és gyötrelmek közé. Ahelyett, hogy elmondanák, „vérontás nélkül nincs bűnbocsánat”, Krisztust pusztán egy nagyszerű példának, követendő mintának tekintik, és arra serkentik a hallgatóikat, hogy „járjanak az Ő nyomában”.

Azt kell mondanunk róluk, hogy „az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmességek” (Róm 10,3). Üzenetük nagyon hitetlen hangzik, és céljuk nagyon dicséretesnek tűnik, mégis azt olvassuk róluk, hogy „Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magunkat az igazság szolgálóivá;

akiknek végük az ő cselekedetek szerint leszen” (2Kor 11,13-15).

Mindamellet, hogy ma gyülekezetek százai léteznek olyan vezetők nélkül, akik hűségesen ragaszkodnának Isten teljes tanácsvégzéséhez, és az Ő üdvözítő munkáját prédikálnák, még azzal a ténnyel is szembe kell néznünk, hogy ezekben a gyülekezetekben az emberek nagy többsége önmagától sem jut el az Igazság megismerésére. A családi áhítat már a múlté; manapság otthon a családban nem szok-

ták olvasni Isten Igéjét, még a névleges keresztyének otthonaiban sem. A Bibliát sem a szószékről nem magyarázzák, és a templompadokban sem olvassák.

A mai rohanó világ annyira megterheli az embereket, hogy alig van idejük és még kevésbé hajlandóságuk, hogy készüljenek az Istennel való találkozásra. A többség túlságosan nemtörődöm ahhoz, hogy keresse az Istent, és azoknak a kezében vannak, akiknek fizetnek, hogy keressék számukra az Urat. Ezek közül a vezetők viszont sokan visszaélnak az emberek bizalmával, mivel inkább közgazdasági és társadalomtudományi problémákat

tanulmányoznak, s ezeket magyarázzák, nem pedig az Isten bölcsességét.

A Péld 14,12-ben azt olvassuk: „Van olyan út, amely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út.” Az az út, amely a halálba vezet, a Gonosz megtévesztése – a Sátán evangéliuma – az üdvösség megszerzése emberi képesség és tudás által. Ez az az út, amely helyesnek látszik, azaz olyan becsapósan van elénk tárva, hogy vágyik rá a testi ember: olyan körmönfont és attraktív módon van bemutatva, hogy hízog a hallgatók számára. Kísajátit magának vallásos kifejezéseket, néha még a Bibliát is segítségül hívja érvként (amikor illeszkedik a céljához), magasztos ideálokat lebegtet az emberek előtt, és ráadásul azok hirdetik mindezt, akik a teológiai egyetemeinken végeztek, ennél fogva számtalan embert törbe csalván és megtévesztvén. A törvénytelen pénzhamisító sikere nagyrészt azon múlik, hogy a hamisítvány mennyire hűen emlékeztet az eredetire. *Az eretnokség nem az igazság tagadása, hanem inkább annak kiforgatása.* Ezért van az, hogy a féligazság mindig veszélyesebb, mint valaminek a teljes tagadása.

A hamis evangélium is úgynevezett „teológiai igazságokról” szól

Ezért a hazugság atyjának a szószéken nem az a szokása, hogy határozottan tagadja a keresztyénség alap-

igazságait, hanem inkább taktikusan elfogadja azokat, majd tévesen értelmezi őket és hamis alkalmazást, hamis gyakorlatot tanít. Például, nem olyan bolond a Sátán, hogy bátran hangoztatná: nem hisz egy személyes Istenben; hanem elfogadja Isten létezését, de hamis értelmezést ad Isten tulajdonságairól. Azt mondja, hogy Isten minden ember lelki Atyja, pedig a Szentírásból egyértelmű, hogy „Isten fiai vagyatok a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 3,26), és „valakik pedig befogadták őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek” (Jn 1,12).

Továbbá arról is beszél, hogy Isten túl kegyelmes ahhoz, hogy az emberiség akár egy tagját is a pokolba küldje, amikor pedig Isten maga mondja: „És ha valaki nem találta beírva az élet könyvében, a tűznek távába vetteték” (Jel 20,15). Újból láthatjuk, hogy a Sátán nem olyan bolond, hogy figyelmen kívül hagyja az emberiség történelmének központi figuráját – az Úr Jézus Krisztust; ellenben az ő evangéliuma úgy fogadja el s „hirdeti” Krisztust, mint a legjobb ember, aki valaha élt. A figyelmet Krisztus könyörületes tetteire és irgalmas munkájára irányítja, csodálatra méltó személyiségére, és fenyegető tanítására. Magasztalja Krisztus életét, de az Ő helyettesítő halálát figyelmen kívül hagyja, a mindenképp fontos kereszten végzett jóvátételi munkáját nem is említi, míg a győzedelmes és valószínű testi feltámadását a halottak közül, az akkori babonás világ hiszékenysége tudja be. Ez egy vér nélküli evangélium, amely egy keresztnélküli Krisztust ábrázol, akit nem mint a testté lett Istent fogad el, hanem csupán egy ideális embert.

A 2Kor 4,3-4 igeversék fényt derítenek erre a problémára: „Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: akikben e világ istene [a Sátán] megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe”. Megvakítja a hitetlenek elméjét azért, hogy eltakarja előlük Krisztus evangéliumának világosságát, és helyettesíti azt az ő saját evangéliumával. Ennek megfelelően kiválasztotta az Ördögöt és a Sátánt, „ki mind az egész föld keresztségét elhítheti” (Jel 12,9). Azokkal az általánosságokkal, hogy az emberben keresztség a legjobb és figyelmeztessük az embereket, hogy éljenek nemes életet, egy olyan platformot biztosít a gonosz, ahol a különböző vélemények mindenféle árnyalata megfér egymással egységben és ugyanazt a közös üzenetet közvetítik.

Idézzük ismét a Péld 14,12-t: „Van olyan út, amely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út.” Nyomatékosítja az Ige, hogy a Pokolba vezető út jó szándékkal és jó törekvésekkel van kiköveve. Sokan lesznek a tűznek távában olyanok, akik jóra törekedtek, becsületes elhatározásaik voltak és magasztos ideákat követtek; akik igazságosak voltak másokkal szemben, korrekt üzleti kapcsolataik voltak, jószívűek és bőkezűek voltak mindig; akik büszkék voltak arra, hogy ők milyen becsüle-

tesek, de a saját igazságukkal akarták igazolni magukat Isten előtt; és lesznek ott sokan olyanok, akik erkölcsösek, irgalmasak és önzetlenek, de soha nem látták magukat vétkesnek, elveszettnek és a pokol nyomorúságait érdemlő bűnösnek, akinek Megváltóra van szüksége. Ez az az út, amely „helyesnek látszik” az ember előtt. Ilyen az az út, amelyre az érzéki elme vágyik, amely sok-sok becsapott embernek vonzó ma is. A Gonosz megtévesztő munkája az, hogy mi saját magunk kimunkálhatjuk üdvösségünket, és megigazulhatunk saját cselekedeteinknek köszönhetően, bár Isten elmondja az Ő Igéjében: „Kegyelemből van üdvösségetek, hit által ... hogy senki se dicsekedhessék”. És máshol is: „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg” (Tit 3,5).

Néhány évvel ezelőtt e sorok írója megismerkedett valakivel, aki (nem hivatalos) lelkészként dolgozott és lelkes „keresztyén munkás” volt. Hét éven keresztül ez a barátom részt vállalt nyilvános igehirdetésekből és más keresztyén programokban, de egyes megnyilvánulásai és a szavai arra engedtek engem következtetni, hogy a barátom nem „újászületett” ember. Amikor elkezdtek kérdegetni őt, akkor kiderült, hogy igen hiányos bibliaismerettel rendelkezik és csupán halvány elképzelése van Krisztus bűnösökért végzett munkájáról. Kerestük a lehetőséget, hogy megmutassuk neki az üdvösség egyszerű és személyes útját, és igyekeztünk őt bátorítani az Ige tanulmányozására abban a reményben, ha valóban nincs megtérve, akkor Istennek kedves lesz megmutatni neki az ő számára is szükséges Megváltót.

Nagy örömünkre aztán az, aki az evangéliumot(?) prédikálta, bizonyosságot tett arról, hogy megtalálta Krisztust. Beismerte, hogy – saját szavait idézzem – ő a „krisztusi ideált” ismerte, nem pedig a „kereszt Krisztusát”. Azt gondolom, hogy nagyon sok hozzá hasonló olyan prédikátor van, aki Vasárnapi Iskolában nevelkedett, akit tanítottak Jézus Krisztus születéséről, életéről és tanításáról, aki hisz az Ő történelmi személyében, görcsösen ragaszkodik Jézus utasításainak betartásához, és azt gondolja, hogy ez mind, ami az üdvösséghez szükséges. Amikor ez a korosztály eléri a férfikort, és kikerül a világba, gyakran szemben találja magát az ateisták és hitetlenek támadásával, s azt hallják, hogy a Názáreti Jézus az nem is élt. Az ilyen s ehhez hasonló

tapasztalatokat nem egykönnyen felejtik el, de mégis rendíthetetlenek maradnak abban, hogy ők „hisznek Jézus Krisztusban”. Mégis, amikor az ő hitük megvizsgáltatik, akkor túl gyakran az derül ki, hogy ugyan sok mindent elhisznek Jézus Krisztusról, de valójában Krisztusban magában nem hisznek. Az értelmükkel hiszik, hogy élt ilyen személy, de igazából soha nem teszik le a fegyvert, hanem háborúban állnak Ővele, nem hódolnak Őnek, sem nem hisznek Őbenne igaz szívvel.

A Krisztussal való személyes kapcsolat szükségessége

A Krisztus személyéről szóló tanítás pusztán elfogadása nélkül, hogy a szívünket Ő megnyerte volna, s mi odaszenteltük volna neki az életünket, csupán egy újabb szakasza annak az útnak, amely „helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út”. Ha Krisztus személyének a valóságát pusztán az értelmünkkel, intellektusunkkal fogadjuk csak el, s e hitben tovább nem haladunk, akkor megint csak ugyanazon az úton vagyunk, amely „helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út”, más szavakkal ez is egyfajta megjelenése a Sátán evangéliumának.

Melyik úton is haladsz te, kedves olvasó? Azon az úton, amely „helyesnek látszik”, de vége a halál; vagy azon a Keskeny Úton, amely az életre visz? Komolyan lemondta és elhagyta a Széles Utat, amely a halálba vezet? Krisztus iránti szeretetből a szívedben megutáltad-e és irtózol-e mindazoktól a dolgoktól, amelyek megszorítják Őt? S óvargva vágyol-e arra, hogy Ő uralkodjon az életed fölött (Luk 19,14)? Teljes mértékben és egyedül a Krisztus igazságában és az Ő véreben bízol, amely által Isten elfogad téged? Azok, akik a kegyesség olyan külső formáiban bíznak, mint a keresztség és a „konfirmáció”; akik vallásosak, mivel ez a tisztességnak és becsületességnek a jele; akik eljárnak templomba, mivel manapság ez újra divatba jött; és akik csatlakoznak valamilyen felekezethez, mert azt gondolják, hogy ezáltal keresztyénekké válnak, azok mind azon az úton haladnak, amelynek a „vége a halálra menő út” – lelki és örök halál. Bármilyen tiszták is a mi indítékaink, bármily nemesek is törekvéseink, még ha jóhiszeműek és őszinték is a céljaink, Isten nem fogad el bennünket fiaiként, hacsak mi nem fogadjuk be az Ő Fiát.

A Krisztusba vetett hithez bűnbánatnak is kell társulnia

Egy még megtévesztőbb formája a Sátán evangéliumának, amikor az igebirdetők bemutatják Krisztus engesztelő áldozatát, és azt mondják a hallgatóiknak, hogy minden, amit Isten kíván csupán az, hogy „higgyenek” az Ő Fiában. Ezáltal sok ezer valódi bűnbánatra nem jutott lelket vezetnek félre, hiszen azok azt hiszik, hogy már üdvösséget nyertek. De Krisztus azt mondta: „sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek” (Luk 13,3). A „megtérés” a bűn meggyűlölése, bánkódás a fölött és elfordulás tőle. Ez a Szentlélek munkája, aki bűnbánatra indítja szívünket Isten előtt. Semmi más, egyedül a töredelmes szív képes üdvözítő módon hinni az Úr Jézus Krisztusban.

Krisztusnak nem csak Megváltónak, hanem Úrnak is kell lennie életünk fölött

És ismét azt látjuk, hogy emberek ezrei vannak megtévesztve, akik azt gondolják, hogy ők „befogadták Krisztust”, és Krisztus az ő „személyes Megváltójuk”, de a probléma ott van, hogy igazából nem fogadták el Krisztust mindenekelőtt, mint az ő Urukat. Isten Fia nem azért jött a földre, hogy megváltssa az embereket az ő bűneikben, hanem hogy megszabadítsa őket az ő bűneikből (Máté 1,21). „Megszabadítva a bűnök-

ből” azt jelenti, megszabadulni Isten autoritásának figyelmen kívül hagyásából és annak megvetéséből, elhagyni az önfűséget, hogy ne a „magunknak tetszeni vágyás” uralkodjék mirajtunk; ez jelenti valójában azt, hogy „hagyja el a gonosz

az ő útját” (Ézs 55,7). Átadni magunkat Isten autoritásának, azaz átengedni az irányítást neki, hogy Ő vezessen bennünket. Az az ember, aki soha nem vette fel Krisztus keresztjét, aki nem tiszta szívből keresi, hogy kedves legyen Isten előtt az ő életének minden részlete, és mégis azt gondolja, Krisztus munkájában megnyugodhat, azt nagyon becsapta a Gonosz.

Máté evangéliuma hetedik fejezetében lévő két igevers megmutatja Krisztus evangéliumának és a Sátán csalásának következményeit.

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. Mert szoros az a kapu

és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” (Mt 7,13-14)

„Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben űztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást tesztek majd nekik: Sohasem ismeretek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” (Mt 7,22-23)

Igen, kedves olvasóm, lehetséges Krisztus nevében munkálkodni, még akár Krisztus nevében prédikálni is, s a világ és a gyülekezet előtt ismertnek lenni, mégis Krisztus számára ismeretlennek lenni!

Ó, mennyire fontos meglátni, hogy valójában hol is állunk ebben a kérdésben, megvizsgálni magunkat és meglátni, vajon

hitben járunk-e, megmérni magunkat az Isten Igéjének mérlegén, és meglátni, hogy megtévesztett-e bennünket az Ellenségünk; felismerni, hogy homokra építjük-e a házunkat, vagy a mi házunk a Sziklára épült, amely a Jézus Krisztus.

Bárcsak a Szentlélek vezetné szívünket, törné össze saját kívánságainkat, számolná fel ellenségeskedésünket Istennel, munkálna ki bennünk mély és valódi bűnbánatot, és irányítaná a mi tekintünket Isten Bárányára, aki elvette a világ bűneit.

Arthur W. Pink

(Fordította: Thanyiné Nagy Enikő)

ÉS AZ ÖNMEGTARTÓZTATÁS?

Egy augusztus végi napon levél érkezett 13 éves fiam iskolájából, egy meghívó a szülők részére a szexuális neveléssel kapcsolatos új tananyag bemutatójára. A prezentáción a szülők közelebről is megismerhették a jövő évi tananyagot, részt vehettek egy bemutató órán, és minderről elmondhatták a véleményüket. Megbeszél-tük a dolgot a feleségemmel, és úgy döntöttünk, hogy elmegyek a bemutatóra.

Megérkezvén az iskolához, meglepődve láttam, hogy az osztályból a szülők alig harmada jött el. A bejáratnál mindenki megkapta a névkitűzőjét. Amíg a kezdésre vártunk, újra átlapoztam a meghívóval együtt megküldött rövid tematikát, amely szerint a tananyag bővebben

a terhességmegelőzésre, a nemi betegségek veszélyeire és elkerülésükre tér ki, az önmegtartóztatást azonban csak futólag, mintegy mellékesen említi.

Rövidesen megérkezett egy tanárno és az iskolaorvos, akik bemutatkoztak, ismertették a délután menetét, és megkérdezték, hogy van-e esetleg valakinek kérdése. Rövid csend, senki nem jelentkezett; én igen. Felálltam, és megkérdeztem, hogy az oktatási anyagban miért nem szerepel sokkal nagyobb súllyal és követezőként az önmegtartóztatás.

Megdöbbenő volt, ami ezután történt: a teremben kitört a nagy nevetés. Sőt, amikor ez alábbhagyott, egyik szülő társam azt tanácsolta, ha ez a gondom,

akkor legjobb, ha hazamegyek, és bedugom a fejem a homokba. A tanárno és a doktornő nem szólt semmit, én meg csak ott álltam meglepődve, a közröhej közepette. Kissé leblokkoltam, hirtelen nem tudtam mit mondani. Végül a tanár rám nézett, és közölte, hogy az iskola célja és feladata a programban elsősorban a tények bemutatása a mai világban, míg az erkölcsi nevelésért a család a felelős. Jól eszembe véstem, amit az iskoláról mondtam.

A következő 40 percben, amíg a tanár és az orvos bemutatták a tananyag részleteit, csöndben ültem a helyemen. A szülők a tanárno kérdésére kinyilvánították, feltétlenül támogatják az új tananyagot.

Az első rész végén a tanár invitálta a szülőket, tegyék fel a kítűzőjüket, és a szünetben jöjjenek a terem végében megterített asztalokhoz. Fogyasszanak üdítőt és süteményt, és ismerkedjenek, beszélgessenek egymással a tantervről, az iskoláról, a gyerekekről.

A hallgatóság elvonult a terem végébe, kezét ráztak, ismerkedtek, ettek-ittak, és kedélyesen beszélgettek. A szünet alatt gondolataimba merülve ültem a helyemen. Szégyelltem magamat, amiért nem tudtam senkit meggyőzni arról, hogy a tantervet ki kell egészíteni az általam felvetett téma részletes tárgyalásával. Pedig az Úr előtt ez a helyes! Erőért és vezetéért imádkoztam.

Gondolataimat a tanárnő szakította félbe, aki odajött hozzám, és megkérdezte:
- Szalai úr, nem akar csatlakozni a többiekhez?

A doktornő is mosolygott rám:

- Sok finom sütnök van!

- Köszönöm, azt hiszem, nem – mondtam.

- És a névkitűzője? Biztos vagyok benne, hogy a többiek is meg szeretnék ismerni Önt.

- Ezt némiképp kétlem – feleltem.

- Nem akar mégis jönni? – próbálkozott még egyszer a tanárnő.

Valami határozottan azt súgta, hogy ne menjek.

- Köszönöm, inkább maradok.

A szünet véget ért, mindenki visszaült a helyére, és elkezdődött a második rész. A tanárnő körülnézett, és megköszönte, hogy mindenki feltette a kítűzőjét; engem figyelmen kívül hagyott.

- Most pedig bemutatnánk Önöknek egy órát, amit a tanév folyamán a gyerekeknek le fogunk adni. Kérek mindenkit, vegye le a kítűzőjét, és nézze meg a hátulját.

Csendben figyeltem a többieket.

- Az egyik kítűző hátuljára egy kis virágot rajzoltunk. Megtudhatnánk, hogy kinél van ez? – kérdezte a tanár.

Egy apuka mosolyogva jelentkezett:

- Nálam!

A társaságnak tetszett a játék, pár anyuka hátul nevetgél.

- Rendben, Fekete úr – szólt a tanárnő. A kis virág egy fertőző nemi betegséget jelent. Nos, lássuk csak, meg tudja mondani, hogy a szünetben kivel fogott kezét?

Fekete úr válaszolt, és egy házaspárra mutatott.

- Jól van. A kézfogás esetünkben a nemi kapcsolatot jelenti. Tehát a Kulcsár

szülők, akikkel Ön a szünetben kezét fogott, mostantól fertőzöttek a kórral – szólt a tanárnő.

Hátulról nevetgélés és viccelődés hallatszott.

A tanárnő folytatta:

- És Önök kikkel fogtak kezét a szünetben?

Kulcsárék is megmondták. És a tanár, végigkérdezve a társaságot megmutatta a szülőknél, hogy ezen az órán miképpen fogják a gyerekek részére szemléltetni a nemi betegségek gyors terjedését.

Összefoglalásként ezt mondta:

- Nos, mivel mindenki kezét fogott valakivel, mindenki megfertőződött a betegséggel.

Ekkor tudtam, hogy most kell megszólalnom. Kértem Istent, hogy segítsen szerénynek, de határozottnak lennem.

Felálltam a székemről, elnézést kértem a „zavarért”, amit korábban keltem, és gratuláltam a tanárnak a kiváló óráért, amely bizonyosan nagy hatással lesz

a gyerekekre. Végül egy kis pontosítással zártam mondandómat:

- Nem mindegyikünk fertőződött meg a kórral. Egy közülünk megtartóztatta magát...

„Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.

(Ef 6,11)

*(Az E-mail Ministry nyomán.
Fordította és átdolgozta Tibanyi Pál.)*

KETTEN EGYÜTT A KEGYELEMEN

„Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlatása végett.” (2Kor 4,6)

Papíron református, nem templomjáró családból származom. Isten léte gyermekkorom óta valahol nem volt kérdéses számomra, mégis sok évig hitetlenül, bűnökben éltem, nem kerestem, és nem ismertem Őt. Az eszemmel tudtam, hogy létezik, mert léteznie kell, és ebben – a gyermekkori konfirmációra való felkészülés mellett – az a gondolat is megerősített, hogy ez a rendezett világ nem lehet az iskolában tanított öntudatlan vakvéletlen, tudományos elméletekben kitalált sorozatos és főként bizonyítatlan „varázsütések” eredménye. „Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van ő bennük; mert az Isten megjelentette nekik: Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásai-ból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek.” (Róm 1,19-20)

Azonban a szívem a Sátáné volt, csak néztem, de nem láttam, és hallgattam, de nem hallottam. „Halljátok csak, te bolond és esztelen nép, akiknek szemeik vannak, de nem látnak; füleik vannak, de nem hallanak!” (Jer 5,21)

Az életemben számos helyzetet látva rá kellett jönnöm, hogy az emberi erő, tudomány és képesség véges, ezért ha nagy nehézségem volt, tudatlanul „imádkoztam” az Úrhoz, hogy segítsen meg. De ekkor még nem ismertem Jézus Krisztust, a Megváltót, az egyetlen utat, aki által valóban Istenhez mehettem volna.

Diákként a fiatalok világi értelemben normálisnak nevezett életét éltem, ami – még jó iskolák, moderált társaság, kollégiumi rend, fegyelem és egyfajta emberi erkölcsi szintnek való megfelelés esetében is – csak a bűnök kárhozatra vezető útja, kár és szemét az Úr előtt. „Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a Te jóvoltodért, Uram!” (Zsolt 25,7)

Isten azután kegyelmesen, az Óálta elrendelt időben, minden bűnöm és gonoszságom ellenére mégis lehajolt, és hívó emberek és Igéje által szólt hozzám. Egy albérletbe költözve megismerkedtem egy fiúval, akivel sokat beszélgettünk Isten dolgairól és a Szentírásról. Isten arra indított, hogy elkezdjem

olvasni a Bibliát, amit addig magamtól sosem tettem, és Szentlelkének munkája által immár folyamatosan megváltozó szívem és értelmet adott az olvasottakhoz. Még mindig ésszel, de egyre inkább keztem megérteni, hogy a Mindenható Isten valóban mindenható, és hogy az Óálta teremtett világ – benne én is – a fennhatósága alatt van. Nagy életkérdésekre találtam választ Istennél, amiben azt is csodálatos volt meglátni, hogy a Biblia tanítása minden más vallással, életfilozófiával szemben teljes, összefüggő, ellentmondásmentes és főként megcáfolhatatlan. Megláthattam, hogy Isten Igéje színtiszta Igazság, az az útmutató az ember életéhez, amelyet oly sokan keresnek, de nem találnak, mert nem jól, nem Istennél keresik. De még mindig csak a keskeny út mellett mentem, nem pedig rajta. „Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” (Mt 7,14)

Enikővel, későbbi feleségemmel ezidőtájt ismerkedtünk meg, hitetleneként. Röviddel ezután Enikő 1 évre elutazott Londonba nyelvet tanulni, és dolgozni. Sokat leveleztünk, gyakorlatilag így, messze egymástól ismerkedtünk meg közelebbről. Közben postán küldtem neki magyar Bibliát, és kértem, hogy olvassa.

Az 1 év leteltével Enikő hazajött Magyarországra, és ekkor kis híján elváltak útjaink. Én ismeretben előbb tartottam, és próbáltam őt is Isten felé vezetni, ugyanakkor kértem az Urat, hogy változtassa meg, és „menjen be az életébe”. Azt gondoltam, hogy mondjuk 1 év alatt csak majd lesz valamilyen változás. Enikő 1 hónap múlva meglátogatta hívó lelkész nagybátyját és feleségét, akik szintén Isten Igéjéről beszéltek neki. Ekkor

felfoghatatlan csoda történt: az Ige nem tért vissza dolgavégezetlenül, Isten megkönyörült Enikőn, és új szívem, megtérést adott neki. A látogatás után egy teljesen újjászületett ember állt előttem, aki ezután már engemet igazgatott Isten felé, a helyes irányba; mindkettőnköt húzott-vont Isten Szentlelke, és egymást húztuk-vontuk előre.

Aztán néhány hét múlva, egy férfi csendeshéten Absolon és a tékozló fiú példáján ill. csoportos beszélgetések által megláthattam a Sátán hazugságát az életben, azt a téveszmémet – amely addig vakká tett, és meggátolt abban, hogy valóban, teljes szívemből elfogadjam Isten Igazságát – hogy ti. azért én mégiscsak egy jó ember vagyok. Isten Szentlelkének elvégzett munkája által megérthettem, hogy a bűn Isten ellen való lázadás, egy eleve elvesztett harc, hogy a bűnön Isten haragja van, és hogy kis bűn is bűn, mert mind egy, hogy 1 vagy 5 méter mély vízben fuladok meg. Megvilágosodtak számomra a konkrét bűnök az életben, a büszkeség, az önelégültség, az alázat hiánya, amelyek mind a látás és a hit akadályai voltak. Megláthattam, hogy bűneimmel elszakítottam magam Istentől, és hogy ebben az állapotomban az Úr előtt – minden ismeretemen és erkölcsömmel együtt is – csak egy elvesztett ember vagyok, méltó a büntetésre, az örök kárhozatra a pokolban. De Isten karjával kegyelmesen kiemelt, és megmutatta a kimenekedés útját a büntetésből: Krisztus bűneimért való áldozatát a kereszten, amelyet értem fizetett, amelyel érdemtelenül megváltott az örök kárhozatból, és új szívem, új életet adott a mennyei üdvösségre.

Tibanyi Pál

Életem első 23 évében nem ismertem az Urat. Neveltetésem nem volt vallásos. Nagymamáim elvittek ugyan templomba, az egyik a református, a másik a katolikus templomba, de ennek nem volt különösebb hatása. Hetedik osztályos koromban indult az általános iskolában hittan óra, egyfajta konfirmáció előkészítő, s már nem emlékszem pontosan, milyen indíttatásból, de én is elkezdtem járni. Az ott hallottak alapján arra a meggyőződésre jutottam, hogy ha mindenki hinne Jézus Krisztusban, és szeretné egymást, akkor mennyivel szebb és jobb lehetne ez a világ. Isten kegyelméből sok mindent ismerhettem meg az Ő Igéjéből, de igaz hitet nem nyertem. Mégis világos volt számomra, hogy nem szabad mennem a konfirmációra, mert nem hiszek ebben az egészben, s a templomban tudatosan hazudni mégsem volna ildomos. Érdekes, ha megkérdezték volna tőlem, azt mondtam volna, hogy nem hiszek Istenben, mégis félttem Tőle.

Ezután Isten egy hívó nagybácsit és nagynénit rendelt ki (ők lelkész házaspár), akik megtérésük után rendületlenül hirdették családunknak a Krisztus evangéliumát, de mi csak értetlenül álltunk. Isten felhasználta őket, hogy még több ismeretre tehessek szert a Bibliáról, és eljuthattam egy keresztyén gyermektáborba is. A gimnázium végén anyai nagymamám, aki időnként eljárt templomba, arra bátorított, hogy mégiscsak le kellene konfirmálni nekem és a húgomnak. Bár az igaz hitnek a csírája sem volt meg a szívünkben, végül is elkezdtünk konfirmációra készülni, majd - lelkiismeretünket elhallgattatva - „bizonyásgtételt” nem létező „hitbeli meggyőződésünkről”.

Isten sok követ megmozgatott értem, és érettségi után nyáron eljuthattam Vajára, egy keresztyén ifjúsági táborba, ahol nagyon megérintett a Biblia üzenete, az énekek és a szobatársam bizonyásgtétéle. Sokat sírtam, és szomorkodtam, de valódi bűnbánatra nem jutottam. Egyetemre Budapestre szerettem volna menni, s fel is vettek. Lelkész nagybátyám ellátott több budapesti református gyülekezet címevel is, de soha nem mentem el egy gyülekezeti alkalomra sem, magával ragadott a világ. Valójában folytatódott előző életem, kikerülve a szülői fennhatóság alól, még szabadabban úzhattem kicsapongó, parázna, öntelt és hazugságokkal terhelt életem. Látszólag egy jól tanuló, vidám társasági életet élő lány voltam, akinek jól mentek a dolgai. De belül üres voltam,

gondterhelt és boldogtalan, valódi célok nélkül csak kapkodtam a fejem a nagyváros adta csillogó lehetőségek között, de megelégedést, békességet senkiben és semmiben nem találtam igazán.

Harmadéves egyetemistaként a fejembe vettem, hogy kimegyek Londonba nyelvet tanulni, és dolgozni egy családhoz. A kint töltött egy évet használta fel arra Isten, hogy összetörjön, s felemeljen. Röviddel külföldre utazásom előtt megismerkedtem Palival (férjemmel), aki akkor még szintén nem volt Isten gyermeke. Sokat beszélgettünk Pali albérlőtársával, aki beszélt nekünk Istenről. Több év eltelté után Isten újra hatalmasan szólt, és emlékeztetett mindarra, amit már hallottam Róla. Elkezdett foglalkoztatni az a gondolat, hogy mi lesz, ha meghalok, hová kerülök; s félelem fogott el. Isten az Ő Szentlelke által meggyőzött, hogy Nála keressém erre a kérdésre a választ. Két hatalmas gátat bontott le a Hozzá vezető úton: hogy higgyek Őben-

lyedtem. Nagyon gondterheltén és szinte megkötözve a tehetetlenségben érkeztem haza egy év múltán Magyarországra, képtelen voltam a bűneimmel egyedül leszámolni. Úgy éreztem, romokban az életem, s nem láttam a kiutat, azaz nem láttam az Élet útját, amely az Atyához vezet. Pedig Krisztus olyan világosan tanítja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” (Jn 14,6).

Isten azonban nem hagyott magamra, s ma már tudom, hogy az Ő karja hatalmasabb, mint a Gonoszé, aki megbénította gondolkodásomat és akaratomat. Az Úr kegyelmes és irgalmas volt, nem hagyott bűneimbe roskadni. Szentlelke által megértette velem, hogy nem csupán általában vagyok bűnös, hanem konkrétan rámutatott bűneimre. És nem volt elég elfordulnom a bűnöktől, oda kellett fordulnom Krisztushoz, hogy egyedül az Ő váltságában bízva mehessek Isten elé. Csodálatosan munkálkodott

ne, és higgyem, hogy a Biblia az Ő szava, amit tanulmányoznom kell. „Csendesedjete, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46,11)

Palival sokat leveleztünk, s otthon ő is közeledett Istenhez. Küldött nekem egy Bibliát, amit elkezdtem olvasni. A háziasszony, akinek dolgoztam, elvitt magával néhányszor istentiszteletre. Itt egy alkalommal nagyon rám neheztedek bűneim; nyelvi nehézségeimen is csodálatosan felülkerekedett Isten, s egy istentisztelet után egy hölgygel imádkoztunk, hogy Isten bocsássa meg bűneimet, s adjon megtérést. Hazamenvén az alkalomról úgy gondoltam, megtértem. Azonban ismét visszaestem a bűnökbe - kicsapongás, hazugságok, és megint mélyre sülly-

Isten az életemben, még ma is felfoghatatlan számomra az a mérhetetlen szeretet, amellyel hozzám lehajolt. Az érthetetlen és meg nem érdemelt kegyelem... „Mert jó az Úr, örökkévaló kegyelme.” (Zsolt 100,5)

Új emberré formált, aki már nem akart a régi bűneiben élni, hanem új életre hívatott el, Krisztus követésére. Biztosított Isten az Ő szeretetéről és megbocsátásáról, hogy Jézus Krisztusban örök életet ajándékozott nekem, és az Úr Jézus halála és feltámadása által üdvösséget szerzett a keresztfán. És Isten nem csupán az én életemet újította meg, hanem Paliét is.

Magasztaljuk a Mindenható Istent az Ő kegyelméért, hogy megkönyörült rajtunk, kiszabadított minket a kárhóztól Fiának váltsága által, és hálát adunk a házasságunkért is.

Az újjászületés és az Istenhez térés azonban csak a kezdete volt a keskeny útnak, amelyre ráléphettünk. Isten hitvalló gyülekezetbe vezetett el bennünket, tiszta, biblikus tanítással, közösséggel, testvérekkel áldott meg, és arra tanított bennünket, hogy „szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz,

hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm 12,1-2). Igéjében megmutatta, hogy az kedves Őelőtte, hogy egy hitvalló egyház tagjaiként elkötelezzük magunkat, és ekképpen (is) szolgáljuk az Ő dicsőségét.

Tudjuk azonban, hogy földi életünk útja Krisztus segítségével vívott folyamatos küzdelem a test, a Sátán és a világ ellen. „Mivel mi is bűnösök vagyunk – ugyan kegyelem által megváltottak –, az Ige mérlegén gyakran híjával találtatunk, kudarcot vallunk, bár Krisztushoz hasonlók szeretnénk lenni. Mégis tudjuk, hogy mi a

mérce, és küzdünk annak elérésében.” (Kit nevezünk evangéliumi keresztyénnek? c. cikkből, a Keskeny Út 34. számából)

Ebben a harcban, küzdelemben az örökkévaló, mindenható és hűséges Istenben, az Ő ígéreteiben bízunk, és könyörgünk segítségéért, megtartó kegyelméért.

„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül.”

(Zsid 4,16)

Tibanyi Pál és Tibanyiné Nagy Enikő

A SZENTÍRÁSHOZ VALÓ VISZONYUNK

„Ha az Ige nem kelt bennünk mély hódolatot és félelmet, akkor nem is tudunk igazán örvendeni benne.” – írta Spurgeon, a híres prédikátor.

Sok megkülönböztető jel van hívő és hitetlen között. De vannak jelei a komoly és a komolytalan hívő életnek is. Meg lehet tudni, hogy ki az, akinek komoly kapcsolata van az Úrral, és ki az, aki csak úgy vegetál lelkileg.

Aki szoros kapcsolatba akar kerülni Istenrel, annak nem reménytelen a törekvése. Isten nem hagyott minket homályban. Nem csak sejthetjük, hogy kicsoda Isten, de biztos ismertünk lehet róla. Az Ige nagy nyereség, és aki komolyan akarja Istent követni, annak elengedhetetlenül szükséges a naponkénti igetanulmányozás. Itt nem egyszerű olvasásról van szó! Olvasni más is tud. A hitetlen is előveszi néha a Bibliát, és olvasgat belőle, mintha egy regényből olvasna. A hívő viszont tudja, hogy minden szónak súlya van. Az Úrral járó keresztyének ismertető jele a komoly igetanulmányozás.

A megtérés hozza a legnagyobb változást egy ember életében. A Szentírással való táplálkozás hozhatja a legnagyobb változást a már keresztyén ember életében.

Kiváltságos helyzetben vagyunk, mert a Királyok Királya szól hozzánk, és mi is szólhatunk hozzá.

Kálvin szerint a 119. Zsoltár majdnem teljesen arról beszél, hogy milyen tiszta és csodálatos az Úr beszéde.

I. Hogyan viszonyulj a Szentíráshoz? Mit tégy?

1. Gondolkodj róla! „Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom.” (97.v.)

A zsoltáros nem azt mondja, hogy szereti az ígéreteket, vagy az áldásokat, hanem azt mondja, hogy szereti a törvényt. Nem úgy látja a törvényt, mint ami akadályozná szabadságában. Akinek Isten törvénye akadály, az még nem ismeri Istent, az még nem látta meg, hogy Isten minden korlátozással védelmet nyújt az embernek.

De mit jelent a Szentírás szeretete? Miben kell, hogy ez megnyilvánuljon?

Ezt is elmondja a zsoltáros. Napestig róla gondolkodik. Te szoktál-e napközben a reggel elolvasott Igéről gondolkodni? Persze a legelső kérdés az, hogy olvasod-e naponta Isten Igéjét?

Szükséges, hogy elmélkedjünk, meditáljunk az Igén. De ez nem olyan, mint a keleti vallások meditációi. Azoknak a fő célja, hogy az ember minél jobban üresítse ki az elméjét. Azonban a keresztyén elmélkedés során Istenrel és az Igazsággal töltjük meg az elménket.

Az elmélkedés tehát a Szentírásban kijelentett igazságokon és lelki válságokon való mély gondolkodás, melynek célja az Ige megértése, és alkalmazása.

Az elmélkedés megszűnik az Igével való táplálkozás egyéb eszközeinél, a hallásnál, olvasásánál, és tanulásnál. A puritán Thomas Watson írja: „Azért távozunk oly hidegen az Ige olvasásától, mert nem melegsünk fel az elmélkedés tüzeinél.”

2. Vidd magaddal! „mindenkor velem vannak azok” (98.v.)

Az ember sok mindent visz magával. A baj az, hogy legtöbbször a bűnöket hurcolja keresztül az életben. Nem Isten Igéje van gondolataiban, hanem mindenféle bűnök. Ha fiatal vagy, különösen igaz ez rád. Ha pedig öreg vagy, akkor pláne.

Tehát itt az a kérdés, hogy te mit viszel magaddal? A bűneidet hurcolod magaddal, mindig másra haragszol, vagy neheztelsz?

Az Igét kell magaddal vinned. Ezért ajánlott az Ige tanulása. A mai keresztyének nem nagyon szoktak memorizálni igerészeket. Tudunk egy-két Igét pl. Jn 3,16, és még néhányat, és annyi. Pedig nagyobb erővel tudunk ellenállni a kísértésnek, ha eszünkbe jut egy-egy konkrét igevers.

„Az Ige tanulása gondoskodás az elmélkedés üzemanyagáról.” Amikor elmélkedsz, akkor van, ami eszedbe jusson.

3. Tedd gondolataiddá! „a te bizonyosságaid az én gondolataim” (99.v.)

A Szentírás az egész gondolatrendszert meg kell, hogy ragadja. Tehát teljes változásra van szükség. A megszentelődés alatt a gondolatainknak bibliikussá kell válniuk. Egyre könnyebben és természetesebben kell úgy döntenünk, hogy az meggyezzen Isten akaratával.

„Többféle okból is olvasnunk kell a Bibliát. Sokan tényeket keresnek benne, és jól teszik; de a Szentírás olvasásának helyet kell kapnia áhitatainkon is. A naponkénti bibliaolvasásnak további hatása is van: megváltoztatja a gondolkodásmódunkat” – írja a XX. század nagy keresztyén gondolkodója Francis A. Schaeffer.

A Szentírás a mérce, nekünk pedig hozzá kell igazítanunk a gondolatainkat. De amíg a bűn kívánatos, és nem iszonyatos, addig még nincsenek a gondolataink átformálódva. Amikor Pál apostol feddi a korintusi gyülekezetet, akkor arról is beszél, hogy az igehirdetés az a fegyver, amely által a gondolatot is foglyul lehet ejteni, hogy ezáltal engedelmeskedjünk Krisztusnak. (2Kor 10,1-5)

4. Vigyázz az Igére! „vigyázok a te határozataidra” (100.v.)

Ha az ember fontosnak tart valamit, akkor arra vigyáz. Miként a szeme fényére. Vagy mint a házastársak egymásra. Nem mindegy, hogy mi történik a másikkal.

A Szentíráshoz senki sem viszonyulhat közömbösen, aki olvassa. Mert nem csak olvassuk, hanem állást is foglalunk vagy mellette, vagy ellene. Tehát engedelmeskednünk kell annak, amit Isten benne parancsol. Ez a zsolttár különösen sokat beszél erről. (59, 140, 145, 146 vk.)

Az elmélkedésnek cselekvés a gyümölcse. A helyes elmélkedés alkalmazáshoz kell vezessen. Alkalmazás nélkül az elmélkedés olyan, mint amikor megrágod az ételt, de nem nyeled le.

Vannak esetek, amikor nem értjük az Igét, mégsem ez jelenti a legsúlyosabb problémát. A Szentírás legnagyobb része elég világos. A probléma inkább az alkalmazással van. Az engedelmisséggel.

„Az igeinek pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói megcsalván magatokat...” (Jak 1,22-25)

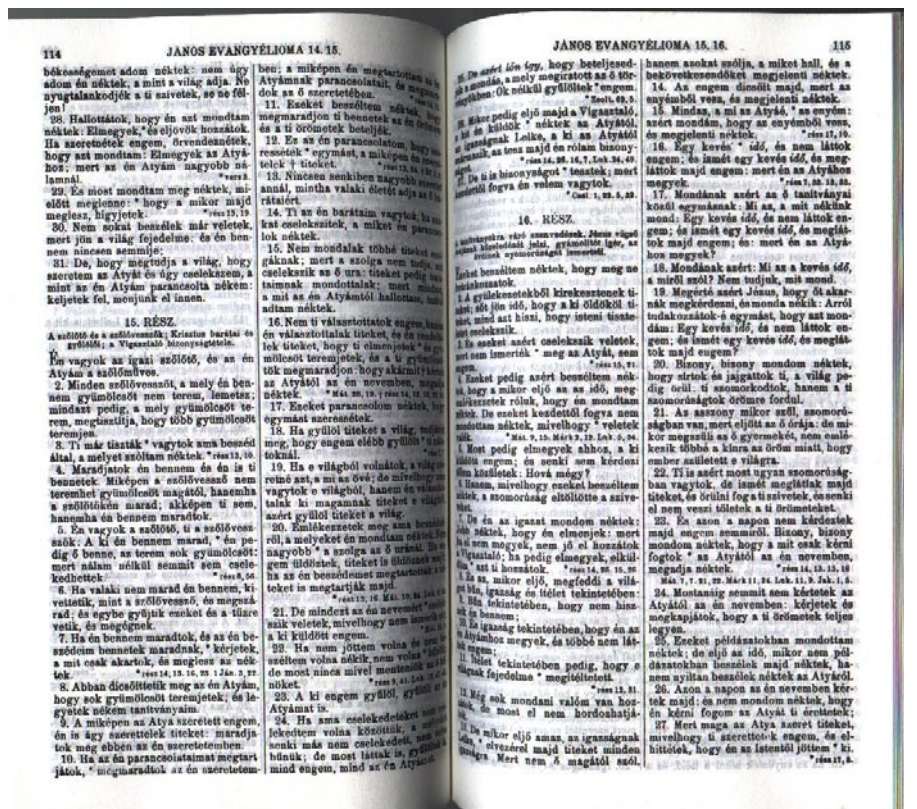
„Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.” (Jn 13,17)

Mit tesz tehát a zsolttáros? A Szentírásról gondolkodik, magával viszi, saját gondolataivá teszi, és vigyáz rá. Ezek mind pozitív kijelentések. De tesz néhány negatív kijelentést is. Arról is beszél, hogy mit nem tesz.

II. Hogyan viszonyulj a Szentíráshoz? Mit ne tégy?

1. Ne legyenek gonosz cselekedteid! „Minden gonosz ösvényről visszatartoztattam lábaimat, hogy megtartsam a te beszédet.” (101.v.)

Kedves olvasó, szükséges tudatosítanunk a bűn jelenlétét az életünkben. Nem áltathatjuk magunkat, hogy én naponként olvasom a Bibliát, és minden rendben van. Nem mondhatod, hogy én

erről beszél a zsoltáros, hogy ezt ne tedd. Az ítélet ellenére maradnunk kell, mert Isten ez által oktat. Ha távol tartom magam az ítélettől, akkor az oktatást hagytam ott, miként egy neveletlen gyerek, aki nem akar többet tanulni, és egész életében azt fogja bánni, hogyan volt olyan önfejű.

3. Ne szeresd a hamisságot! „A te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét.” (104.v.)

A megszentelődés nagy kérdése, hogy gyűlölöd-e eléggé a bűnt? Minden ember, aki a földre született, bűnben született. Nincs ember, (Krisztuson kívül) aki azt mondhatná, hogy nem bűnben születtem. Így tehát természetünké lett a bűn. Ezért nehéz nekünk levetkőzni a bűnt. S ez mégsem elég! Nem elég levetkőzni. Gyűlölni kell! És ez nehéz. A keresztyén ember éli az életét, igyekszik jót cselekedni, és egyszer csak azt veszi észre magán, hogy olyan kívánatos számára a bűn. Tudja, hogy bűn, de nem gyűlöli. Sőt még olyan csalogató, olyan szívet melengető. Tudod, hogy mit mond az Igénk? Gyűlöld meg a bűnt! Ne dédelgesd, kígyót melengetve a kebledben, hanem utáld meg!

III. A Szentírás tanulmányozásának áldásai

1. Bölcsőbb leszel ellenségeidnél

„Az én ellenségeimnél bölcsébbé teszel engem a te parancsolataiddal.” (98.v.)

Aki tanulmányozza az Igét, annak lesz emberismerete. Bárkivel is áll szemben, sok mindent tud az illető személyről:

- Teljes romlottság (Tudja, hogy a másik ember is teljesen romlott, és hajlandó minden rosszra.)

- Istenképűség. (Tudja azt is, hogy a másik ember is Isten képére teremtett.)

Bármilyen ellenséggel is áll szemben, lelki területen csak lelki fegyverzettel tudsz harcolni. Amikor az ellenség Jézust megkísértette a pusztában, akkor Ő a lélek kardjával hárította el a támadást. (Mt 4,1-11) Jézus kívülről tudta az Igét, és kellő helyen, kellő időben mondta.

2. Értelmesebb leszel tanítóidnál

„Minden tanítómnál értelmesebb lettem.” (99.v.)

A középiskolai filozófia tanárom – egy öreg sztoikus – sokat tud, de én mégis bölcsébb vagyok nála. Bár nem tudok annyit, mint ő, de a lényegeset tudom. Sajnos ő épp a lényegeset nem tudja.

Nem ismeri Krisztust, és így nem tudja az üdvösség útját.

Elismerhetjük a világi bölcs, okos embereknek a tudását, de csak addig a pontig, amíg nem lelki dolgokról bölcsekednek. Lelki területen nincs szavuk számunkra. Az Ige több bölcsességre tanít, mint a világ összes más könyvei együtt. Sőt nem csak bölcsé és értelmessé, de előrelátóvá is tesz.

3. Előrelátóbb leszel az öregeknél

„Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek...” (100.v.)

Miért előrelátó egy öregember? Azért, mert már van élettapasztalata. Csakhogy könnyű a keresztyéneknek az öregeknél előrelátóbbnak lenni, mert tapasztalatot nyerhetünk mások, Isten szentjeinek életéből. Sőt, tudhatjuk a különbséget a jó és a rossz között. Sok idős ember éppen a rosszra büszke. Bár van tapasztalata, de nem tud különbséget tenni a jó és a rossz között. Okosabbnak tartja magát másoknál.

Nem veszi figyelembe, hogy amit tud, az Istentől van. (Mid van, amit nem úgy kaptál. Ha pedig úgy kaptad, akkor mit kérkedsz, mintha nem kaptad volna?) Egy humoros értelmező szótár szerint: „buta az, aki még nem tudja azt, amit én már öt perce tudok”. Ha naponta olva-

sod az Igét, akkor Isten elvégzi, hogy előrelátó legyél.

A Szentírás tanulmányozásának elhanyagolása szörnyű következményekkel jár. Mindezek az áldások átokká válnak, mindezek a pozitívumok negatívumokká lesznek. Amennyiben te nem táplálkozol naponta a Szentírással, akkor a Zsid 5,11-14 rólad beszél. Nincs nyugalmi állapot. Vagy növekszel, vagy visszaesel a növekedésben. Olyan, mint az otthon használatos szaladó gép. Ha megállsz, akkor visszafelé haladsz. Ha meg akarunk változni, ha jobban akarunk hasonlítani Jézus Krisztushoz, akkor több önfegyelmet kell gyakorolnunk, és többet kell az Igével foglalkoznunk.

Hogyan viszonyulsz az Igéhez? Milyen neked Isten beszéde? Kemény beszéd az (Jn 6,60), vagy pedig édes, mint a méz (Ez 3,3)? Élvezetes, és örömdre válik, szívednek vigasságára? Ha csak kényszerből olvasod az Igét, akkor nem fogsz épülni belőle. Adjon az Úr őszinte vágyat és kitartást a Biblia olvasásában, az arról való elmélkedésben és alkalmazásában.

Tamás Sándor

AZ AJÁNDÉK

Egy fiatalember diplomavédés előtt állt. A készülés hónapjaiban gyakran elment az egyetem utcájában lévő autósalon felé, és vágyakozva nézegette a kirakatban lévő csillogó-villogó piros sportkocsit. Tudta, hogy édesapja – egy jól menő cég tulajdonosa – megteheti, hogy megveszi neki ajándékként, ezért közölte is vele, hogy ez az autó minden vágya.

Ahogy a vizsgák letétele után közeledett a diplomaosztó napja, a fiú próbált otthon az édesapján olyan jeleket felfedezni, amelyek arra utaltak, hogy a vágyott autó lesz az ajándék.

Végül elérkezett a nagy nap. Reggel az apa behívta a fiát a dolgozószobájába. Elmondta neki, hogy milyen büszke rá, mennyire szereti őt, megölelte, és átnyújtott neki egy szépen, gonddal becsomagolt ajándékdobozt. A fiú kíváncsian, de kissé csalódottan bontotta ki: egy nagy, bőrkötésű Bibliát talált benne, rajta a neve aranyozott dombornyomással. Elvesztette az önuralmát, és elöntötte a harag.

- A sok pénzedből csak ennyire tellett rám? – kiáltotta, és a Bibliát otthagya

kiviharzott a házból. Többet nem akarta látni az apját.

Sok év eltelt, és a fiatalember sikert sikerre halmozott saját üzleti vállalkozásában. Szép családja, nagy háza és drága autója volt. Néha eszébe jutott, hogy meg kellene látogatni öreg apját, akit a diplomaosztó napja óta nem látott.

De mielőtt rászánta volna magát a találkozásra, táviratot kapott, hogy az apja meghalt. Haza kellett mennie a szülővárosába, és intézni a temetéssel, a hagyatékkal kapcsolatos teendőket.

Amikor szülei házához ért, hirtelen szomorúság és bánat töltötte el a szívet. Miközben a dolgozószobában átnézte néhai apja fontos papírjait, meglátta az asztalon a még mindig új Bibliát: úgy, ahogyan sok évvel ezelőtt ott maradt. Könnyekkel a szemében kinyitotta, és elkezdte lapozni. Észrevette, hogy az apja gondosan aláhúzott egy verset, a Mt 7,11-et:

„Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle!”

Egyszer csak a hátsó borítón belülről kicsúszott valami, és koppanva a padlóra esett. Egy slusszkulcs volt az, rajta egy kulcstartó a piros sportkocsis autókereskedés nevével és emblémájával, a másik oldalon pedig a diplomaosztó mívesen begravírozott dátumával.

Milyen sokszor test szerint járunk, és elmegyünk, elfutunk Isten áldásai mellett csak azért, mert azok nem úgy vannak „csomagolva”, ahogyan mi azt elképzeltük!

„És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak bivatassam!

(Lk 15,21)

*(Az E-mail Ministry nyomán.
Fordította és átdolgozta Tihanyi Pál.)*

EXKOMMUNIKÁCIÓ... (1.)

Hogyan viszonyuljunk az exkommunikáltakhoz? Mielőtt e fontos kérdésre választ adnánk, legalább két más kérdést kell megválaszolnunk: Miért fontos az egyháztagság, és mit jelent az exkommunikáció (gyülekezetből való kizárás)? Ha nem értjük a gyülekezeti tagság lényegét, hogyan érthetnénk meg az exkommunikáció komolyságát.

I. Miért fontos az egyháztagság?

Manapság a látható és láthatatlan egyházzal sok szó esik. Általában a láthatatlan az ideális egyházként van bemutatva, amelyhez azok tartoznak, akik valóban szívükben hívők. A láthatóhoz pedig sokan, akik valamilyen szinten erről valást tesznek. A népegyházi keresztyénség, amint tudjuk, ezt a „vallástevést” rosszabb esetben egy belépési nyilatkozat aláírásának szintjére csökkentette, jobb esetben egy belépési ceremóniát (konfirmáció, keresztség stb.) igényel. Ebből vonhatták le sokan azt a következtetést, hogy a láthatatlan egyházzal való tartozás az valóban szív kérdés, míg a láthatóhoz való csatlakozás külső formalitás. Ez az álláspont megfelel a hitetlen formalistának is, aki csak embereknek akar tetszeni, és megfelel a népegyházi „ellenzéki” hívőnek is, aki megnyugtathatja magát, hogy ő a láthatatlan egyházzal tartozik, bármilyen is legyen az úgymond látható.

Ellenben a hitvalló evangéliumi keresztyénség másként vélekedik az Ige alapján az egyházzal. Elismeri, hogy a láthatatlan egyház valóban a mindenkori hívők társasága, és nem próbálja annak összetételét papírra vetni. A látható egyházzal azonban elmondja azt, hogy ez azon hívők közössége, akik hitükről hiteles módon, úgy szóban, mint életük által bizonyosságot tesznek. Ílymódon az egyháztagság nem egy pusztán formalitás, hanem valódi tartalommal bír. Ugyanis nem elegendő valakinek azt mondogatni, hogy én hívő vagyok, és a láthatatlan egyházzal tartozom, ha ő nem kész arra, hogy felvállalja hitének gyümölcseit más keresztyének előtt is. Ezért a hitvalló egyház két zsákutcától is megóv:

Az egyik a szubjektivizmus. „Én így gondolom”, „más ne szóljon bele”, „én ezt állítom magamról” mentalitás sokszor úgy tűnik, még a mai „hívőket” is megfertőzte. Egy olyan keresztyénség van kibontakozóban, amelyben senkit nem lehet felelőségre vonni, és hitét senkinek nem lehet megkérdőjelezni. Ezért tehát, ha valaki az egyház (nyilván egy hitvalló egyház) tagja, akkor el lehet mozdulni az

„én úgy érzem” felfuvalkodott látszatkeresztyénség szintjéről.

A másik veszély a formalizmus. Mivel a hitvalló gyülekezeti tagság nem automatikus, nem elég beleszületni, ezért az életünk megvizsgálása, és a keresztyén testvérek szeretetteljes buzdítása és feddése által elkerülhető a pusztán külsőségekből álló keresztyénség, és valóban a szív őszinte keresztyénsége fog megnyilvánulni a cselekedetekben. Természetesen ez állandó harca a hitvalló keresztyénségnek, hogy a képmutatókat és Júdásokat leplelje, mert tudja azt, hogy a tévedhetetlenség csak Istennek adatott.

Miért fontos tehát az egyháztagság? (Earl Blackwood hét okot nevez meg)

1. Mert Krisztus és az a ő egyháza között egy mély, bensőséges kapcsolat van. Krisztus az ő egyházáért adta életét (Ef 5,25), és jelenleg is gondoskodik róla (Ef 5,25-32). Az Úr Jézus pedig ott van most is az Ő egyházában, a helyi gyülekezetek között jár, amint ezt a Jel 1,13; 1,20-ban is olvassuk.

2. Mert ezzel azt teszed, amit az első keresztyének is tettek. A pünkösdi prédikáció után háromezren csatlakoztak az egyházzal (ApCsel 2,40-47). Hasonlóképpen cselekedett a filippibeli börtönőr, vagy a gázai úton utazó kincstárnok is. Felismerték, hogy nem elég szívük-

ben hinni Jézusban, hanem hitüket meg is kell vallani az egyház hiteles képviselői előtt, és ezáltal csatlakozni a gyülekezethez.

3. Mert az apostoli példa is erre int. Az ApCsel 13,1-4 valamint ApCsel 14,23; ApCsel 14,26-28-ben azt olvassuk, hogy az apostolok az egyházban szolgáltak. Ezért küldte ki az egyház őket, és a belső elhívásuk a külső által nyert megerősítést. Ezért alapítottak ezek az apostolok gyülekezeteket.

4. Mert az Újszövetség egész szövegkörnyezete is erre bátorít. Hiszen az Újszövetség egy nagy része gyülekezeteknek íródott. Az Újszövetség nem tud gyülekezet nélküli keresztyénségről.

5. Mert újszövetségi Igék világosan erre szólítanak fel. A Zsid 10,24-25 például azt mondja: „És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, a miképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” Hogyan lehet ezt az Igét értelmezni hitvalló gyülekezeti tagság nélkül? Nyilvánvaló pontosan azért íródott, hogy lássuk a gyülekezet és gyülekezeti alkalmakon való részvétel fontosságát.

6. Mert az Úr Jézus Krisztus elősorban a gyülekezeteknek adja utasításait. Ő elősorban az egyházában érdekelt. Tanításait pedig a gyülekezet vezetői által adja. (Jel 2; 3)

7. Mert a gyülekezeti tagsággal olyan áldásokban részesülsz, melyekben más-képp nem lehetne részed. Ezek: a pász-

tori felügyelet, a tanítás áldásai, a sákramentumok különleges áldásai, a testvérek bátorítása és intése. A gyülekezet pedig az a hely, ahol lelki ajándékaidat igazán kamatoztathatod.

Ha tehát látjuk a gyülekezeti tagság fontosságát, akkor valószínű, tennünk is kell azért, hogy a gyülekezet a valódi közösségi élet színhelye legyen. Ha ezen a téren többet munkálkodunk, bizonyára kevesebb helyzet lesz, amikor exkommunikációra kerül sor.

II. Mit jelent az exkommunikáció?

Több igehely is beszél erről. Többek között ilyeneket olvashatunk: „Vessétek ki magatok közül” (1Kor 5,2); „Tisztítsatok el azért a régi kovászt” (1Kor 5,7); „Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül” (1Kor 5,13); „Átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján” (1Kor 5,5); „kiket átadtam a Sátánnak” (1Tim 1,20) és „legyen előtted olyan, mint a pogány és vámszedő” (Mt 18,17).

Most nincs időnk a Mt 18,15-17-ben található fegyelmzési lépések részletes tárgyalására, azt azonban elmondhatjuk, hogy az exkommunikáció egyfelől nem más, mint Isten fegyelmező eszköze, amely által egy eltévelyedett bűnöst visszatérít romlásba vezető útjáról. Ilyen szempontból az exkommunikációnak javító jellege van. John Owen azonban továbbmegy, amikor másfelől azt állítja, hogy: „Az exkommunikáció az a Krisztustól származó isteni rendelés, amelynek helyes és megfelelő alkalmazása által, a keresztyének lelkiismerete nagy mértékben érintve kell legyen. Ha más okból nem, legalább azért, mert ez az egyedüli bizonyos kiábrázolása Krisztus eljövendő ítéletének.”¹

Amikor az exkommunikációról beszélünk, természetesen a jogi értelemben vett utolsó fegyelmező lépésre gondolunk, és pedig valakinek a gyülekezetből való kizárására. Azonban, ha a szó jelentését vizsgáljuk, akkor megállapíthatjuk, hogy bizonyos értelemben már megtörténik az „exkommunikáció” akkor, amikor valakit eltiltunk az úrvacsorától. Ekkor ugyanis már megvontuk tőle a gyülekezet közösségét (ex-ki; communio-közösség; közösség megvonása, közösségből való kizárás). Erre vonatkozik az Ige az 2Tess 3,14-ben: „Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszegyenüljön. De ne tartsátok

ellenségnek, hanem intsetek, mint atyafit.” Ekkor már nem szabad hozzá úgy viszonyulni, mint azelőtt, de még mint testvért kell inteni.

Jay Adams ezzel kapcsolatosan ezt mondja: „a gyülekezet az úgynevezett testvért (1Kor 5,11) ’testvérként’ (2Tess 3,15) kell, hogy kezelje, de úgy, mint akinek státusza kérdéses. (Azért van bizonyos kétely, mivel megtagadta a testvérek és tisztségviselők figyelmeztetését, akik Krisztus autoritását gyakorolják az egyházban. Amikorra pedig az egész gyülekezet e fegyelmező feladatát gyakorolni kezdte, ő már nagyon mélyre jutott a szándékos engedetlenségben és megátalkodottságban.)”²

Erről beszél Baxter is, amikor azt mondja: „A közösségből való kirekesztésnek, melyet általában exkommunikációnak nevezünk, különféle nemei és fokozatai vannak, ezeket pedig nem szabad öszeszavarni, és hogy közülük melyiket kell leggyakrabban alkalmazni, az nem más, mint a meg nem tért bűnös ideig való eltávolítása a gyülekezet kebeléből, míg az Úrnak úgy tetszik, hogy bűnbánattal ajándékozza meg. E kirekesztés vagy kizárás esetében a lelkipásztor, vagy az egyházközösség vezetői az Úr nevében kötelezzék a tagokat, hogy ne legyen közösségük az ilyennel, és nyilvánítsák olyannak, mint akinek társaságát az egyház köteles elkerülni. Továbbá a tagok kötelessége, hogy óvatosan elkerüljék őt, feltéve, hogy az őrálló kötelezése Isten Igéjével nem ellenkezik. Mindazonáltal még az ilyen kiközösített megtéréséért és helyreállításáért is könyörögnünk kell, s ha Isten bűnbánattal ajándékozza őt meg, örömmel fogadjuk be ismét a gyülekezetbe.”³

A későbbiekben azonban, miután megtörtént a végleges kizárása a gyülekezetből, az Ige azt mondja: „... ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.” (Mt 18,15) Ettől kezdve bár szívét nem ítéljük meg a kizárt személynek, a viszonyulásunkat tekintve úgy kezeljük őt, mint pogányt és vámszedőt. Úgy viszonyulunk hozzá, mint hitetlenhez.

1. Mi lehet exkommunikációs ok?

Sokakat foglalkoztató kérdés, hogy mi lehet exkommunikációs ok. Egyesek szerint ez csak egy nagyon komoly, kirívó bűn lehet. Ha a puritánok gyakorlatát vizsgáljuk, azt láthatjuk, hogy bizonyos elég gyakran és sok esetben alkalmazták, sőt elég hosszú lista is készült azokról a bűnökről, melyeket ezzel súlytottak. Íme Stephen Ford 1675-ös listájának egy részlete: „1. Nagy indulat 2. Harag, irigység, keserűség indokolatlan okból... 4. Vitatkozás és a békesség megrontása ... 6. Folyamatos és gyakori elhanyagolása családi és gyülekezeti kötelességeinek... 13. Lustaság és más dolgába való avatkozás”⁴. Ha a feljegyzéseiket olvasuk, láthatjuk, hogy nagyon komolyan vették ezt a feladatukat, és ezért bizonyos elég hosszúra nyúlt ez a lista. Még az is exkommunikációs ok volt, ha valaki exkommunikált személlyel nem megfelelő kapcsolatot tartott fenn. Nos, ha valaki ilyen bűn listát szeretne, ezt most nem fogjuk megadni, hanem ehelyett R.C. Sproul biblikus véleményének megfontolását ajánljuk figyelmébe, aki azt mondja: „... csak egy olyan komoly bűn van, amely rászolgál a Krisztus testéből való kizárásra. Ez a bűn pedig a **bűnbánat hiányának bűne.**”⁵

2. Mi az exkommunikáció célja?

Az exkommunikáció helyes gyakorlása által Mathew Henry szerint legalább hat célt töltünk be.

1. Istent dicsőítjük az Ő Igéjének való engedelmeskedés által.
2. A bűnöst jó útra térítjük, ha megtérésre indítottuk őt e döntés által.
3. Megőrizzük a gyülekezet és az istentisztelet tisztaságát.
4. A bűnnel kacérkodókat elrettentjük.

5. A világ előtt is nyilvánvalóvá tesszük, hogy Isten népe elhatárolódik a bűntől.

6. Megóvjuk a gyülekezetet attól, hogy Isten haragja kiáradjon rá a megtört bűn miatt.

(Sikó Mibály, Szász Attila,
Tamás Sándor, Molnár Sándor,
Zóly Csaba, Demeter Géza,
Lőrinc Bertalan, Gál István kutatásai
alapján összeállította Bagoly Gyula)

Jegyzetek:

- ¹ John Owen, A DISCOURSE CONCERNING THE ADMINISTRATION OF CHURCH CENSURES http://www.godrules.net/library/owen/131-295owen_p3.htm
- ² Jay Adams, Handbook of Church Discipline, Zondervan Publishing House, 1986, 73. o.
- ³ Richard Baxter, A megújult lelkipásztor, Konónia kiadó, 122.o.
- ⁴ Horton Davies, The Worship of the English Puritans, Soli Deo Gloria Publications, 1997, 234. o.
- ⁵ R. C. Sproul, A keresztyén hit alapigazságai, Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány, 1992, 295. o.

A SZÖG

A gyülekezet új gyülekezeti termet épített. Amikor az épület elkészült, az emberek a csodájára jártak. Egy szög a tető faszerkezetében hallotta az embereket, ahogy dicsérték az épületet. Dicsérték a tervezést, az építést, dicsérték a falakat, a festést, az ajtót, az ablakokat, a cserepet, a díszítést, a kertet, a kerítést, mindent, csak éppen a szöveget nem. Rosszul esett neki, hogy senki sem vett róla tudomást, és senki nem dicsérte őt. Először szomorú lett, aztán idővel irigy és haragos is.

- Ha ennyire jelentéktelen vagyok, akkor nyilván senkinek sem fogok hiányozni, ha én most elmegyek innen világgá - így gondolkodott magában. Azzal a szög elengedte a léceket és a gerendát, legurult a tetőről, és beleesett a sárba.

Azon az éjszakán nagy vihar volt, fújt a szél, és esett az eső, egyre csak zuhogott. Az eleresztett léceket a rajta lévő cserepekkel együtt lecsúszott a tetőn, és a lyukon befolyt az esővíz. A víz lecsorgott az új falon, a festés lemállott, a vakolat nagy darabon lehullott. A szőnyeg átázott, és foltos lett, a szép tölgyparketta pedig felpúposodott. Az eső a szőszéket is elérte, és így a rajta lévő nagy Biblia is tönkrement. S mindez azért, mert az az egy kis szög kiesett.

És mi történt a szöggel? Amíg a gerendában volt, hasznos munkát végzett, tartotta a léceket és a cserepeket, a cserepek pedig eltakarták, védtek a tűző naptól, az esőtől és a széltől. De most csupaszon, haszontalanul feküdt a sárban, esett rá az eső, és ette a rozsdát.

Mindannyian fontos tagjai vagyunk Krisztus egyháznak. Ha esetleg néha nem így érezzük, és kísértetünk saját bűnös kívánságainktól, akkor Istenhez fordulva álljunk ellen a Gonosznak, és lássuk meg, hogy jelenlétünk és munkánk a gyülekezetben nem mellékes, hiányunkat az Úr látja, és az a közösségben is érezhető.

Ha nem veszünk részt, nem vagyunk ott az istentiszteleten, az alkalmakon, a gyülekezeti szolgálatban, Krisztus teste kárt szenved. Isten tervének mindannyian fontos részei vagyunk!

„Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalmazást. Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjétek; Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr. Aki

bez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, ti magatok is, mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.”

(1Pt 2,1-5)

*(Az E-mail Ministry nyomán.
Fordította és átdolgozta Tibanyi Pál.)*

KRITIKA VAGY INTÉS

Habár Isten Igéje külön figyelmeztet arra, hogy Isten rendelkezéseitől se jobbra, se balra ne térjünk el (5Móz 5,32), mégis az egyháztörténelem rengeteg példát szolgálhat úgy az egyik, mint a másik irányba való eltévelyedésre.

Nem képez kivételt ez alól az intés-feddés kérdésköre sem. A Biblia számtalan helyen felszólít arra, hogy keresztyén testvéreként kölcsönösen intsük – feddjük egymást (Ez 3,17; Lk 17,3; Tit 1,13; 2,15; Fil 2,1; 1Thessz 5,14; Zsid 3,13; 2Tim 4,2; 1Tim 5,20; Ef 5,11).

Egyes keresztyének és keresztyén gyülekezetek mégis megvetik a testvéri feddés minden formáját, elferdítvén a ne ítélj, hogy ne ítéltess (Mt 7,1) Ige jelentését. Felőlük bármilyen bűn jelen lehet a keresztyén testvéreik életében, mert ők soha nem látják aktuálisnak, hogy az eltévelyedett testvérüket figyelmeztessék, megtérésre hívogassák.

Isten Igéjét vizsgálva azt láthatjuk, hogy az intés vagy feddés szerves része kellene, hogy legyen a keresztyének életének. Azért mert Isten Igéje felszólít erre és azért, mert Isten Igéje alkalmas a feddésre és a megjobbításra (2Tim 3,16). Az Igének ezt a hasznát nem csak a személyes igeolvasásunkkor, nem csak a gyülekezeti igehirdetések hallgatása alkalmával tapasztalhatjuk meg, hanem akkor is, amikor a keresztyén testvérek, Isten Igéjével intenek bennünket. Számtalan igevers van a Bibliában, amely arra szólítja fel a keresztyéneket, hogy egymást intsék, feddjék. Ezzel, az Isten akaratának közvetítő eszközeivé lehetünk egymás számára.

Az egyik legfontosabb elv, hogy a keresztyén testvérek intése, feddése Isten Igéjével történjen. A cél a bűn leleplezése, a megjobbítás útjának a megmutatása és a megtérésre való felszólítás.

De miközben egyes keresztyének teljesen elvetik az intéssel kapcsolatos bibliai felszólítást, addig mások ezt messze túlhangsúlyozzák. Vannak akik jobbra térnek el az isteni rendelkezéstől, vannak akik balra. Az intés-feddés ürügye kapcsán sokszor tanúi lehetünk olyan kritizálásnak is, amely nagyon távol áll a Biblia által ajánlott eljárástól.

Egyes keresztyénekről elmondható, hogy ők arra szakosodtak, hogy folyton kritizáljanak másokat. Azt gondolják, hogy ezzel az Igének engedelmességek, de közben a lehető legtávolabb állnak annak lelkületétől.

E cikkben ezt a helytelen magatartást szeretnénk leleplezni, úgy, hogy közben az egészséges intés-feddés létjogosultságát ne aknázzuk alá.

Gakorlati vagy elméleti tanácsok?

A bibliai időkben, az Isten előtt nem kedves, kritikus lelkületet leglátványosabban a farizeusok képviselték.

Ők látszólag nagy bajnokai voltak az igazság védelmezésének és mégis folyton összetűzésben álltak magával az Igazsággal.

Az ő hozzáállásukban az egyik legnagyobb gond az volt, hogy nagyrészt csak elméleti szinten moralizáltak. Elméleti szinten nagyon alaposan kidolgoztak különféle forgatókönyveket, különféle erkölcsi döntésekkel kapcsolatosan, de aztán az újjukat sem mozdították annak

érdekében, hogy ők maguk is e szerint éljenek. Inkább mások fele voltak elvárásai és folyton másokat kritizáltak, ha azok nem az ő általuk kifejlesztett elméletek szerint éltek (Lk 11,4).

Intés – feddés, de mi alapján?

A farizeusok elméletei és elvárásai sokszor túlméntek Isten elvárásain. Olyan dolgokban kritizálták például Jézust is, ami több volt annál, amit Isten elvárt az ő népétől. Ők nagyon sokszor szóltak fel Isten nevében, és vártak el olyan dolgokat, amire Isten nem is szállított fel soha senkit.

Például kritizálták a kalásztépést és a gyógyítást szombaton. De mi alapján vonták le azt a következtetést, hogy ezt nem szabad tenni? Hol írja mindezt Isten törvénye?

Mi alapja van a mások fele való elvárásodnak, kritikádnak? Isten Igéjéből

táplálsz, vagy csak azért kritizálsz a te atyádfiát, mert a te megítélésed szerint nem jól csinál valamit. Csak azért kritizálsz, mert te nem úgy csinálnál valamit, ahogy ő csinálja? Ki vagy te, hogy ennyire mérvadónak teszed az elképzeléseidet mások számára? Netán esetleg azt mondd, hogy Isten elvárása az, amiről kiderül, hogy csak te vagy a szerzője?

Sokan és nagyon könnyen mondják ki: „Ezt mondja az Úr” – miközben az Úr nem mondott soha olyat.

A bibliai intés – feddés Isten Igéjére van alapozva. Az intéssel az ellen szóvalok fel, amit Isten Igéje megtilt és azért teszem ezt, hogy az atyámfia megtérjen, ráálljon a megjobbulás útjára, amit szintén az Ige mutat meg számunkra.

A keresztyén feddés nem rólam szól és nem arról, hogy én úgy gondolom, és ezért mindenki így kell, hogy csinálja. „Szerintem ezt így kell tenni”, vagy „szerintem ezt nem úgy kell tenni” mondják sokan és azt hiszik, hogy ezzel a keresztyén intés-feddést gyakorolják. De ki vagyok én, hogy elvárjam azt, hogy Isten egyháza az én képekre és hasonlatosságomra formálódjon át? Isten egyháza Krisztus hasonlatosságára kell átformálódjon, Isten Igéje alapján.

A keresztyén intés-feddés a Szentírásból indul ki, és arra épül.

Sok kritika, ami nem Isten Igéjéből fakad, az különféle beképzelt személyek elképzeléseiből áll, akik azt gondolják, hogy egyedül az ő véleményük szerint lehet valamit jól csinálni Isten egyházában.

Mérvadó vélemény vagy tanács?

Természetesen Isten egyházában helye van a személyes vélemény megosztásának, a személyes javaslatoknak, tanácsoknak. Amint azt a korábbi lapszámunkban is részleteztünk, Isten egyházában helye kell, hogy legyen a tanács elfogadásának is. Ha hatékonyabb megoldásokat tudsz, akkor azt megosztod másokkal is. Elmondhatom a megjobbítással kapcsolatos javaslatomat, de ha nem Isten Igéjéből ihletődtem, akkor adjak esélyt arra is, hogy mások esetleg mégis más vélemény szerint járnak majd el. Az már nem rám tartozik, hogy behajtsam másokon a tanácsom meg nem fogadását. Ne sértődj meg, ha mégsem úgy csinálnak majd valamit, ahogyan te javasoltad – mert ez csak a te óembered felháborodottságát leplezi le.

Sokszor a keresztyének kritikája csak arra alapozódik, hogy ők nem így csináltak volna valamit, hogy ők már előre megmondtak valamit, és mások mégsem aszerint jártak el. Sok kritikának nincs semmi más alapja, csak az, hogy: én úgy gondolom, hogy így kell csinálni.

A biblikus intés-feddés arról szól, hogy Isten így rendelte el. Mivel Isten így mondja, ezért nem helyes ez, és inkább csinál helyette azt.

Elég nékem a más baja?

A Bibliával ellentétes kritizáló lelkület gyakran együtt jár azzal, hogy a kritizáló egyének folyton más dolgával törődnek, miközben a maguk dolgát teljesen elhanyagolják. Annyira el vannak foglalva a mások szolgálatának a kritizálásával, hogy azt gondolják, ők ezt teljes állásban űzhetik, és ezen túl semmi más feladatuk nincs Isten egyházában.

Mások szemében keresik a szálkát, míg a sajátjukban mellőzik a gerendát. Akár csak a farizeusok, mások nyakába olyan terheket aggatnak, amit ők egyáltalán nem terveznek hordozni.

A mások kritizálása sokak számára egy jó figyelemelterelő módszer a saját tétlenségükkel való szembesülés elkerülésére. A helyett, hogy mindennek előtt a saját életükben tennének rendet, mások életében hasogatják a szőrszálakat. Ahelyett, hogy a saját szemükben lévő gerenda kivetésén fáradoznának, a mások szemében keresik és piszkálják a szálkát.

Kritika, amely megbénítja az erőleneket

Az Isten rendelkezéseitől idegen, kritizáló lelkület gyakran csak arra jó, hogy az erőtlen próbálkozásokat lerombolja. Amerre elhalad a kritikus, ott a kevésből, az erőtlen próbálkozásból nem marad többé semmi.

A kritikus, aki amúgy nem csinál semmit, azt látja feladatának, hogy mások erőtlen, gyenge próbálzásait megtorpedózza. Hosszasan ecseteli azt, hogy miért nem jó, amit mások csinálnak, és itt leáll. Megfelekedzik a megjobbítás útját megmutatni, és ezért amit tesz, az nagy mértékben különbözik a bibliai feddéstől.

Miután elmondja, hogy ez ezért és ezért nem jó, elfelejti elmondani azt, hogy ezt így és így lehetne másképp tenni. A többiek eddig tették a dolguk ahogyan tudták, a kritika miatt azonban most mindenki megszeppent, és nem tesz többé semmit. A kritikus úgy látja, elérte a célját, leállította az erőtlen pró-

bálkozást, csak hogy szem elől tévesztett egy szempontot. Ha Isten Igéje alapján intessz valakit, akkor meg kell találd és fel kell mutasd a megjobbítás útját is. Az Ige hasznos a feddésre és a megjobbítás útjának a megmutatására is. Kutasd fel mindkettőt és ezeket együtt tálald. Ne csak azt mond el, hogy ez így nem jó, hanem azt is, hogy miért nem jó, és hogyan lehet jobban csinálni!

A gyenge, erőtlen próbálkozások jobbak a semminél. Ha nem tudsz jobbat ajánlani, akkor a te kritikáddal ne légy a tétlenség népszerűsítője. Vedd a terhet a nyakadba, mielőtt a mások nyakán lévő terheket tovább nehezenéd. Ha a gyakorlati oldalról figyeled te is a dolgokat, az esetleges tanácsaid sokkal inkább gyakorlatba ültethetőek lesznek.

Ez nem jó, az sem és az sem tökéletes – mondja a kritikus. De Isten Igéje nem

arra szólít fel, hogy ne csináljunk semmit, mert semmit sem tudunk tökéletesen csinálni. Szolgáljuk Istent a legjobb erőnk, képességünk szerint, és ne legyünk mások próbálkozásainak visszahúzó erői!

A Biblia felszólításai tökéletesek, de nem csak a tökéletességet ért személyeknek szólnak. A hitben erőtlen próbálzásait ne ítélj meg, ha nem tudsz segíteni neki, hogy hatékonyabban tegyen valamit. Ne fékező erő légy a gyülekezetben a kritikáddal, hanem az előrehaladást segítő hajtóerő, a biblikus feddéseddel.

Mi a célod?

Isten Igéje hasznos a feddésre és az igazság útjára való visszatérés elérésére. A biblikus intés-feddés azt a célt szolgálja, hogy az eltévelyedett testvérünk helyreálljon és elkezdjen újra az igazságban járni.

Az intés feddés nem arról szól, hogy megítélünk egy helyzetet, cselekedetet, magatartást, azt jónak vagy rossznak mondjuk, pusztán véleményalkotás céljával.

Az intés-feddés a megjobbítás, helyreállítás céljával történik. A Szentírás alapján szólalunk fel valami ellen, és Isten

Igéje alapján mondjuk el a megoldást is. A követendő cél az Ige alapján való helyreállítás.

Istennek való engedelmisségből intek meg valakit, nem azért, hogy a felsőbbrendűségemet ezzel is bizonyítsam. A kritizálást sokszor nem áll másból, csak az egyén magamutogatásából.

Mi a céloim az intéssel, feddéssel? Istennek való engedelmeskedés? Isten diszcsőségének keresése? Testvérem helyreállítása? Vagy kötekedés, az én felsőbbrendűségemnek a villogtatása?

A biblikus feddés sem örvendetes pillanatnyilag, de hosszú távon építő. Az erőtlen próbálkozás megerősödik, új erőre kap általa.

A romboló kritika tönkreteszi még azt a keveset, erőtlen próbálkozást is, ami addig létezett. Az ilyen kritika után nem marad semmi, csak sok elkeseredett, télen keresztyén.

Sokszor a testvérek iránti aggodalom köntösébe bújtatott kritika nem más, mint rágalmazás, amit Isten Igéje szintén megtilt. A keresztyén testvérek mások előtt való kritizálása és a rágalmazás nagyon közel járnak egymáshoz!

Voltak és vannak példák arra is, amikor a kritikusok az Isten által adott rend ellen szólalnak fel. Vannak esetek, amikor a kritika, burkolt Isten elleni lázadás, az Isten által adott tekintélynek a megvetése.

Az Ószövetségben rengeteg példát láthatunk arra, hogy a zsidók vagy az Istentől kapott rendelkezéseket kritizálták, vagy az Isten által föléjük rendelt tekintélyt. Kóré és még kétszázötven ember látszólag Mózeset és Áront kritizálták a gyülekezetben lévő rend miatt, de ők valójában az Isten által adott rendelkezések ellen lázadtak.

Ha az őket ért csapásra nézünk, akkor csak arra tudunk inteni mindenkit, hogy óvakodjon ettől a lelkülettől! Isten egyházában, Isten népe körében helye van az intésnek, feddésnek (Fil 2,1) de vigyázzunk, hogy intés – feddés ürügye alatt ne adjunk helyet olyan magatartásnak, ami távol áll a biblikus lelkülettől!

„Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményítessék meg a bűnnek csalárdsága által.” (Zsid 3,13)

INNEN – ONNAN – INNEN – ONNAN

Hálaadás...

Örömmel számolhatunk be arról, hogy az őszi folyamán befejeződött a szovátai konferencia ház felújítása, pontosabban fakezelése. Így újabb öt évre van biztosítva a ház külső falainak védelme. A nyári táborokban résztvevők adományaiból sikerült megvenni a fakezelő festékeket, ecseteket, egyéb kellékeket, illetve fedeztük a munkálat egész költségét (az önkéntesek utaztatását, ellátását). A teljes munkálat összköltsége így módon 13,800,000 lej volt (kb. 95,000Ft), amelyet az adományokból teljesen fedezni tudtunk. Isten áldja meg gazdagon az adakozókat!

Keskeny Út

A magyarok a legboldogtalánabbak...

Egy harminc országban végzett közvélemény kutatás szerint a magyarok elégedetlenek leginkább életükkel. A 30 ezer ember megkérdezésével végzett felmérés szerint Magyarországon az emberek 35 százaléka csalódott vagy nagyon boldogtalan. A legelégedettebbek az ausztrálok – írja a Times.

Origo

Érdekes adat. Sajnos magyarjaink nem is lesznek egyhamar elégedettek... Valóban nagy nyereség az istenfélelem megleléssel... (1Tim 6,6)

Földi bíróság tárgyalja Isten létét és a teremtést...

Vallásos dogma vagy az evolúció elméletét kiváltó komoly diszciplína az intelligens tervezés elmélete? A kérdést egy amerikai bíróság tárgyalja; a koronatanú, Michael Behe biokémikus professzor szerint a darwini tanokban sok a lyuk, és a világegyetemet Isten teremtette... Behe professzor szerint, aki az „intelligent design”, vagyis az intelligens tervezés elméletének egyik ismert szószólója, az univerzum túl összetett ahhoz, hogy sima evolúciós úton létrejöhetett volna, mint azt az általánosan elfogadott

darwinista tanok állítják... A sokakat foglalkoztató kérdés azután került a pennsylvaniai szövetségi bíróság elé, hogy a doveri iskolai felügyelő-bizottság elrendelte: a kilencedikeseknek tartott biológiaórákon a tanár olvasson fel négy olyan passzust, amely megkérdőjelezi a darwini tanokat és az intelligens tervezés elméletét propagálja...

Index

Még jó, hogy nem a bíróság döntése alapján kell állást foglalnunk Isten létezésének kérdésében... Amúgy örülünk, hogy az evolúció „elméletének” tarhatatlansága egyre nyilvánvalóbb...

Evangélikus „Kalendárium”

„Aktok, ahogy Isten megteremtette őket” – ezzel a címmel jelent meg a németországi Katzwang evangélikus ifjúsági kör és a Stefan Wiest fotós által készített bibliai aktnaptár... A naptár bemutatójára rendezett kiállítás még a liberálisabb egyházairól ismert Németországban is botrányt váltott ki. A kétezer példányban megjelent kalendáriumot viszont egy nap alatt elkapkodták... Az alkotók célja a sajátos bibliai naptárral elsősorban az volt, hogy az egyház számára újabb híveket szerezzenek. A 2006-os kalendáriumban bibliai történeteket, ismert szereplőket ábrázolnak részben vagy egészben meztelenül... Heves vita után végül az egyházi előljárók is elfogadták a naptárt azzal a megszorítással, hogy kiskorúak csak szü-

lői beleegyezéssel tekinthetik meg a meztelen bibliai szcénákat... A helyi lelkész szerint az akcióval elérték céljukat. A vasárnapi istentiszteleten már 150-en voltak, tízszer annyian, mint máskor.

Index

Döbbenetes, hol tart a német evangélikus egyház...

Új könyv a gyerekkeresztségről...

A Presbiteriánus Kiadó Isten kegyelméből január közepén egy újabb könyvet jelentet meg. Ez alkalommal a gyerekkeresztség sokat vitatott témaköre kerül terítékre. A könyv címe *Az ígéret gyermekei*, szerzője Robert Booth, egykori baptista lelkipásztor. Ajánljuk a könyvet minden kedves testvérünk és olvasónk figyelmébe, annál is inkább mert hiánypótló mű ebben a témakörben!

Keskeny Út

A halál exportja?

A svájci székhelyű Dignitas klinika, amely aktív segítséget nyújt az eutanázia mellett döntő betegeknek, arra készül, hogy az európai szabadkereskedelmi rendelkezéseket kihasználva, több európai országban is fiókhivatalokat nyisson. A klinika – a tiltakozások ellenére – Hannoverben (Németország) már meg is nyitotta első külföldi képviseletét... A zürichi klinika 1998-as megalapítása óta eddig 453 embert „segített át” a másvilágra... Az „orvosok” ehhez a nátrium pentobarbitál elnevezésű mérget használják ...

Evangelical Times

A „kegyes halál” lassan exportcikk lett... Vajon mennyit vár magára a klinika magyarországi felbukkanása?

Szabadulni Istentől?

Az amerikai liberális sajtóban és politikai berkekben egyaránt egyre gyakoribbak azok a hangok, amelyek az *In God*

We Trust (Istenben bízunk) felírat eltávolítását követelik az amerikai bankjegyekről. Egyelőre még nincs konkrét döntés az ügyben, de az is megtörténhet, hogy rövidesen népszavazást kell kiírni a kérdés rendezése végett...

Keskeny Út

Ha lehetne az ember mindenhol kiszorítaná Istent... Nemcsak az életéből...

Keresztyén sors Szomáliában...

Szomália Kelet Afrika egyik legszegényebb országa. Lakossága 10 millió körüli, döntő többségük muzulmán. Az ország lakosságának – becslések szerint – kevesebb mint 1% keresztyén. A szegénység, a polgárháborúk, valamint a központi kormányzat és az alkotmányos rend hiánya kaotikus állapotokat eredményeztek. A vallásszabadság ismeretlen fogalom, de ha lenne is, senki sem tudná garantálni. Így a keresztyének a legvadabb atrocitásoknak vannak kitéve. A muzulmánok

erőszakos térítése miatt nem lehet nyugalmuk. Egyes vidékeken egy Biblia birtoklása önmagában halálos veszélyt jelenthet. A keresztyének egy része ezért a szomszédos országokba menekül, mások folyamatosan bujkálnak. Imádkozzunk értük!

The Banner of Sovereign Grace Truth

Kommentár nélkül.

Modern függőség és kommunikáció....

Egy angliai kutatás szerint a brit fiatalok egyszerűen képtelenek megszervezni életüket mobiltelefonuk nélkül. A kutatók egy 15-24 éves fiatalokból álló csoporttól két hétre elvették a mobiltelefonjukat. Ez azt eredményezte, hogy többen zaklatottnak, feszültnek és elszigeteltnek érezték magukat. Állításuk szerint társikkal való kapcsolattartásuk ellehetetlenült. Mások viszont arról számoltak be, hogy furcsa élményekben volt részük: pl. el kellett végre személyesen beszélgetniük a szüleikkel, akikkel addig többnyire sms-

ben kommunikáltak, vagy ellátogattak a barátjuk lakásáig, ahol egy jó ideje már nem fordultak meg...

The Daily Telegraph

Furán hangzik, de esetenként még a kommunikációt szolgáló eszközök is akadályai lehetnek a kommunikációnak...

Református kórus Rómában...

A Debreceni Nagytemplomi Kórus szeptemberben Rómában járt és a Szent Péter Bazilikában koncertezett... A Nagytemplomi kórus Szent Péter Bazilikában adott koncertje jelentős esemény. A kálvinista Róma és a katolikus Róma találkozása...

reformatus.hu

Ez valóban bravúros fellépés lehetett... Vajon mi a különbség ezek után a „kálvinista” Róma és a pápista Róma között...

(Válogatta és megjegyzésekkel ellátta: Szőke Imre)

KESERŰ-ÉDES

Ezt a prédikációt Köleséri Sámuel egy súlyos betegségből való felépülése alkalmával nyomorúságain tanulva prédikálta Debrecenben. A prédikáció kinyomtatását Köleséri megköszönte Dobozi Istvánnak, aki valamikor a város főbírája volt, de abban az időben „nyugovó tanácsos”. Azzal az imádsággal bocsájtjuk útjára ezt a prédikációt, hogy bárcsak az olvasó is, miként Köleséri, tanulna nyomorúságaiból, és bárcsak, miként Dobozi, áldozatot hozna Isten országáért.

„Ha a mi külső emberünk megromol is, de a belső megújul naponként.” (Kor 4,16)

Ebben a negyedik részben Pál öt dolgot mond el:

I. Megmutatja, hogy miképpen prédikálta az evangéliumot a Korinthusiak között, hogy nem hamisította meg az Isten beszédét, hanem nyilvánvaló igazságokkal keltette magát az emberek lelkiismeretével az Isten előtt. (1,2.v.)

II. Megjelenti, hogy kiknek homályos az evangélium. Azoknak, akiknek elméjüket megvakította e világnak istene. (3,4.v.)

III. Megjelenti, hogy az evangélium kincse cserépedényben van. (7.v.)

IV. Megmutatja az apostoli tisztségben való nyomorúságok szenvedéseit. (8-12.v.)

V. Hat vigasztaló érvet hoz elő a nyomorúságok ellen: (13-18.v.)

1. Az első vétetik a hitnek lelkétől, mely őbenne úgy volt, mint Dávidban. (13.v.)

2. Vétetik a feltámadásnak boldog reményességétől. (14.v.)

3. Vétetik a nyomorúságok eredményétől, mely az egyház haszna. (15.v.)

4. Vétetik az Isten dicsőségétől. (15.v.)

5. Vétetik a nyomorúságoknak különböző gyümölcsetől. (16.v.)

6. Vétetik a nyomorúságoknak attól a gyümölcsetől, amellyel szerzetetik a dicsőségnek állandósága. (17.v.)

A mi témánk a vigasztalás ötödik erősítő tanulsága, ami Keserű és Édes. Vagyis a nyomorúságoknak különböző gyümölcsei mind a külső, mind a belső emberre nézve. Ennek részei: (1) Keserű, avagy nyomorúságos gyümölcsei a külső emberre nézve, tudniillik annak megromlása. (2) Édes, avagy a nyomorúságok

gyümölcsei a belső emberre nézve, tudniillik annak megújulása és épülése.

MAGYARÁZAT

I. Kérdés: Mit kell érteni a külső és belső emberen?

(1) Némelyek a külső emberen a testet értik. (2) Némelyek mind a mi testünket, mind pedig a mi bűnös természetünk szerint való személyünket. (3) A belső ember jelentheti a mi lelkünket, vagy az újjászületett részünket. „Gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint.” (Róm 7,22) „Erősödjöttek meg a belső emberben a Szent Lélek által.” (Ef 3,16)

II. Kérdés: Ha a testből és lélekből álló ember mégiscsak egy ember, miért van az, hogy az oszthatatlan embert kétfelé szakasztja, és két emberként – külső és belső emberként – említi?

Nem azért van ez, mintha két megkülönböztetett személyből álló ember lenne, mivel mind a belső, mind a külső egy személyben van. De az Írásnak szokása, hogy a természet szerint való állapotban levő embert, mintha két ember volna, így veti ellenébe a kegyelem állapotában levő embernek, így állítja szembe az ó-embert

az új-emberrel, noha abban az egy emberben van mind az új, mind az ó. „Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdtság kívánságai miatt. Megújultatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben.” (Ef 4,22-24) Mindezek alapján a felvett leckében a külső és belső ember egy személyt jelent, noha az ember külön részeit jelképezik.

III. Kérdés: Mit kell érteni a külső embernek romlásán és a belső megújulásán?

A külső ember romlásán értetik a testnek, avagy a természet szerint való állapotban levő személynek e világi nyomorúságok által való sorvadása, fogyása és emésztetése. Ezért nevezetik a mi testünk bomló földi hajléknak avagy sárháznak. (2Kor 5,1). A belső embernek megújulásán értetik a léleknek avagy az újjászületett személynek az Isten ismeretében és kegyességben való épülése, újjalása, növekedése. (2Kor 12,10)

TUDOMÁNY:

Jóllehet, a világi nyomorúságok a testnek avagy a külső embernek kárára és elmúlására szolgálnak, de a léleknek, avagy a belső embernek igen nagy hasznára és lelke előmenetelére vannak. Az apostol szavaiból tudjuk ezt, aki azt mondta, hogy az ő nyomorúsága szenvedő társaival együtt a külső embernek romlására, de a belső épülésére voltak.

Két ága van ennek a tudománynak:

I. Hogy a világi kívánságok kárára, avagy fogatkozására vannak a testnek, avagy a külső embernek. Mivel ennek a tudománynak az első részét az emberek alkalmasint elhiszik, ezt bizonyítja mind a tapasztalat, mind az Isten híveinek a Szentírásban levő keserves panaszai: „Nincsen épség az én testemben a te haragod miatt.” (Zsolt 38,4) „Én bizony közel vagyok az eleséshez és bánatom mindig előttem van.” (Zsolt 38,18) Én ezt bővebben nem bizonyítom, hanem mivel a világ nehezen ad hitelt a Sámson meséjének, hogy tudniillik az erősből édes jön ki (Bir 14,14), azaz - lelki értelem szerint -, hogy az ő maguk természet szerinti erős és keserű nyomorúságukból lelki édesség jöhet ki, melynek a belső emberre nézve sok lelki haszna van, ezért inkább e második tanulság megvilágítása lesz céloim. Ez pedig, a következő:

II. Hogy a nyomorúságok a léleknek, avagy a belső embernek nagy hasznára van-

nak. Szentírásbeli helyek: „Gyönyörködöm az erőtelenségekben a szükségekben, a háborgásokban, a Krisztusért való szorongásokban, mert amikor erőtelen vagyok (testemben), ugyanakkor erős vagyok (lelkemben)” (2Kor 12,10) „Ha a nyomorúságok közepette járok is megelevenítesz engemet.” (Zsolt 138,7) „Mielőtt megaláztattam, tévelyegtem, de most megőrizem a te parancsolataidat.” (Zsolt 119,67) „A te botod és a te vesződ megvigasztalnak engemet (lelkemben).” (Zsolt 23,4) „És ad néktek az Úr kenyeret a keserűségben, és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek! És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok.” (Ézs 30,20-21) Mindezekből meglátszik, hogy Isten egyfelől testükben megsanyargatja az övéit, másfelől lélekben megújítja, sőt meggyógyítja. (Zsolt 103,3)

Kérdés: Micsoda hasznára vannak a léleknek a világi nyomorúságok?

Sok üdvösséges hasznos leckére tanítják a lelkeket. „Boldog ember az, akit te megfeddesz Uram, és akit megtanítasz a te törvényedre.” (Zsolt 94,12)

Kérdés: Melyek azok az üdvösséges szép lekek, melyekre a világi nyomorúságok tanítják a belső embert?

I. Az alázatosságnak leckéje

Míg az ember nyomorúságot nem kószol, igen elhiszi magát. De ha Isten lecsap a füle mellett, akkor megalázza magát. Pálnak is, hogy a kijelentés nagyságától felettébb el ne higgye magát, oldalába egy hegyes tövis adatott, a Sátán angyala által. (2Kor 12,7). Így járt Manassé is, mikor nagy erős fogságban volt, az ő Istenéhez fohászzkodék és magát igen megalázta az ő

atyáinak Istene előtt. (2Kron 33,12). Hol találhatnánk ennél üdvösségesebb leckét, melyet ember nem másutt, hanem a nyomorúságok iskolájában tanul.

II. Az engedelmességnek leckéje

„Mindenekelőtte megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra” (Zsolt 119,67) Még Jézus Krisztus is, „jóllehet Fiú volt, megtanulta azokból amiket szenvedett az engedelmisséget.” (Zsid 5,8) Ilyen üdvösséges engedelmisségnek cselekvésére tanító mester a nyomorúság.

III. Könyörgésnek leckéje

„Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez, mert elbuknál álnokságod miatt! Vigyetek veletek beszédeket, és térjete vissza az Úrhoz! Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt, a mi jó, és ajkaink tulkaival áldozunk néked.” (Hós 14,2-3) Jónás is a cethal gyomrában így könyörög: „Mert mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és körülfogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam!” (Jón 2,3) Ugyanígy a tanítványok a viharban: „Uram ments meg minket, mert elveszünk.” (Mt 8,25) vagy Ezékiás az ő betegségében: „Mint a fecske és a daru, sipogtam; nyögtem mint a galamb, szemeim a magasságba meredtek: Uram! erőszak rajtam, szabadíts meg!” (Ézs 38,14) Sőt maga Krisztus is a nyomorúságtól megnyomorítván buzgóságosan könyörgött. (Mt 26,39). Oh, mily jó iskola az az iskola, ahol a könyörgésnek hasznos leckéjét tanítják.

IV. A békességes tűrésnek leckéje

„A háborúság békességes tűrést nemz.” (Róm 5,3) „Jó a férfiúnak, ha igát visel

ifjúságában. Egyedül ül és hallgat, mert felvette magára. Porba teszi száját, mondván: Talán van még reménység?” (JerSir 3,27-29) „Tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása békeséges tűrést nemz.” (Jak 1,3) Jóbot a nyomorúságok tették a békeséges tűrés példájává. (Jak 5,11) Jó iskola az, amelyben ilyen lecke tanítatik.

V. A tapasztalat leckéje

„A békeséges tűrés leckéje tapasztalatot nemz.” (Róm 5,4)

A következő dolgokat tapasztalják Isten hívei a nyomorúságokban:

1. Az Isten hatalmasságát, mellyel ha akarná, megemésztené a szegény nyomorult embert. „Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, akiket én teremtettem.” (Ézs 57,16)

2. Az Isten bölcsességét, mely által nem ad annál többet, mint amit elviselhetünk. „Az Isten igaz (bölcs), ki nem hagy titeket feljebb kísérteni annál, amint elszenvedhetitek.” (1Kor 10,14)

3. Az Isten szerelmét. „Akkiket én szeretek, megfeddem és megdorgálom.” (Jel 3,19)

4. A nyomorúságokban magunkra nézve a következő dolgokat tapasztaljuk meg:

a) Mulandó és romlandó voltunkat. „Bizonyára merő hiábavalóság minden ember míglen él, bizonyára úgy jár az ember, mint az árnyék.” (Zsolt 39,6-7)

b) Vétkes indulatainkat. A nyomorúságok megtapasztaltatják Isten híveivel, hogy milyen a világ. Tudniillik: „Minden csak hiábavalóság és a léleknek gyötrelme.” (Préd 1,14) Ha megnézzük az embereket e világban, akkor Dáviddal együtt mondhatjuk: „Bizonyára hiábavalók az emberek fiai, ha mérő serpenyőbe vetetnek, a semminél alábbvalók.” (Zsolt 62,10) Azt mondhatjuk Jóbbal: „Mindannyian ártalmas vizsgálatok vagytok.” (Jób 16,2) Sőt a hozzánk közel állókról és barátainkról is elmondhatjuk: Az én rokonságom és ismerőseim elfeledkeztek rólam. Az én szívem szerint való barátaim ellenkeznek velem. (Jób 19,14-19) Ilyen dolgokat tapasztalnak Isten hívei a nyomorúságokban.

VI. A bűnökből való megtisztulás leckéje

„Íme én megtisztítalak téged, mint az ezüstöt, megtisztítalak téged a nyomorúságnak kemencéjében.” (Ézs 48,10) „Minekutána megpróbálna engemet, mint az arany, úgy jönnék ki előle.” (Jób 23,10)

A nyomorúság kohójában tisztítatik le a bűn salakja. „Eltisztítom mindenhol a te salakodat.” (Ézs 1,25)

VII. A nyomorúságból való megszabadulás reménységének leckéje

„A próbatétel reménységet nemz” (Róm 5,4) Pál ilyen reménységet nyert nyomorúságaiból: „Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat: Aki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani.” (2Kor 1,9-10) Dávid is, az egyik nyomorúságból megszabadulása által nyert reménységet arra nézve, hogy egy másik nyomorúságból is megszabadul. „És monda Dávid: Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlának és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is.” (1Sám 17,37) „És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében.” (Sof 3,12) A nyomorúság tehát a reménység iskolája is.

VIII. A háládatosság leckéje

Mikor Isten a nyomorúságból kiszabadítja az ő híveit, százaszorta hálaadóbbak azután. „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15) „Mínthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könnyhullatástól és lábamat az eséstől... A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevéét hívom segítségül” (Zsolt 116,8; Zsolt 116,13)

IX. A halálra való készülés leckéje

Mivel a nyomorúságok a halálnak előjárói, hoppmesterei, hírt adnak az embernek arról, hogy készülgeszen. A nyomorúságok készítették Pált is a halálra. „Mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden pillanatban? Naponként halál révén állók. A veletek való dicsekedésre mondom, mely van nékem a Krisztus Jézusban a mi Urunkban.” (1Kor 15,30-31) Jób is a sok nyomorúság között várta az ő elváltozását – azaz halálát: „Az én elrendelt időmnek minden napjaiban várom az én változómat.” (Jób 14,14) Ez is üdvösséges lecke.

X. A boldogság kívánásának leckéje

Semmi sem kívántatja jobban az emberrel a boldogságot és nyugalmat, mint a nyomorúság. „Mert akik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterhel-

tetvén; mivelhogy nem kívánunk levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy ami halandó, elnyelje azt az élet.” (2Kor 5,4) És ismét így szól a 8. v.: „Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.”

A sok üdvösséges tanulság között e tíz rendbéli leckére tanítja a nyomorúság a belső embert, amelyekre ha okokat nem mondunk is, már önmagukban okok, hogy a világi nyomorúságok a belső embernek nagy hasznára vannak.

A TUDOMÁNY ALKALMAZÁSA

I. Oktatás

1. Nem kell hát felettébb törődünk a külső embernek a nyomorúságok által való romlásán és fogyásán, csak a mi jobbik részünknek a belső embernek használjanak, hogy az megtartassék a Jézus Krisztus eljövételének napjára és „állattassék az ő dicsőségének eleibe feddhetetlenségben, nagy örömmel.” (Júd 24) Ugyanis a külső emberben való kárt a belső emberben való haszon kipótolja és helyreállítja.

2. Jó iskola tehát a nyomorúságok iskolája, amelyben ilyen sok szép hasznos leckét tanul az Isten szentje. Innen látszik azon mondás igazsága: „Schola Crucis est Schola Lucis” azaz „A kereszt iskolája a viláosság iskolája.” Vagy „Cruis est Theologia Christianorum” vagyis „A szenvedés a keresztyének isteni tudománya”.

3. Nem kell hát annyira irtózni a nyomorúságok poharának italától, mert noha az a külső embernek igen keserű, de Isten azt a belső embernek megédesíti.

4. Jobbak a nyomorúságok a bűnök-nél, mert azok mind a testnek mind a léleknek kárára és veszedelmére vannak. Inkább kell tehát a legnagyobb nyomorúságot is választani, hogynem a legkisebb bűnt, mert a legnagyobb nyomorúság sem szakaszthatja el a belső embert az ő Istenétől, de könnyen elronthatja az embert a legkisebb bűn is amelyből meg nem tért.

5. A nyomorúságok keserűek kezdetben, de végül édesek. „Jóllehet minden dorgálás nem láttatik mostan örvendetesnek, hanem keservesnek, mindazonáltal végezetre az igazságnak békeséges gyümölcset adja azoknak, akik abban gyakoroltatnak.” (Zsid 12,11)

II. Rettenés

1. Gondolkodóba eshetnek tehát, sőt meg is döbbenhetnek lelkükben, akik

teljességgel semmiféle világi nyomorúságot nem szenvedhettek soha. Félő, hogy az ilyeneknek a belső embere nem igen épült az ide feljebb megírt tíz üdvösséges leckékben.

Nevezetesen ezek döbbenhetnek meg lelkiismeretükben:

a. Akik a kegyes élet mellett soha semmit sem szenvedtek, holott „valakik kegyesen akarnak élni a Jézus Krisztusban, háborúságot kell azoknak szenvedni.” (2Tim 3,12)

b. Akinek soha még feje sem fáj, sem foguk, még csak kisebbik újuk sem, és semmi nyavalyát teljes életükben nem láttak (kiváltképpen, ha egyébként is egészségesek s erejüket Isten szolgálatjában sem töltötték el). Jaj az ilyeneknek, kiváltképpen ha a bűn s az ördög szolgálatjára költötték erejüket és a jó egészségüket.

c. Megjegyeztetnek azok is, akik a nyomorúságban levők felől igen szeretetlenül tesznek ítéletet, miként Jób és Dávid barátai, azokat képmutatóknak, Istentől elhagyottaknak nevezvén. (Jób 8,13; Zsolt 3,3) holott bizony nem Istentől elhagyott képmutatók, hanem Istennek kedves szentei, kiknek belső embere épül a nyomorúságok által.

III. Intés

Ha a nyomorúságok a belső embernek nagy hasznára vannak, légy békességes tűrő hát azok alatt, sőt öröm gyanánt vegyed azokat. (Jak 1,2)

Ezekről gondolkodjál:

1. *A mennyei Atyától és nem megharagudott bírótól jönnek ezek reád.* „Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa?” (Zsid 12,7)

2. *A nyomorúságok rövid ideig tartanak, de a hasznuk örökkévaló.* „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk.” (2Kor 4,17)

3. *Nyomorúságos út vezet a dicsőség elérésére.* „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az Ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyi széke előtt” (Jel 7,14) Ezen az úton megy be a mennybe az apostoli sereg is. (ApCsel 14,22)

A nyomorúságot szenvedő ember ellenvetései:

1. *Ellenvetés: Az én nyomorúságaim hosszú ideig tartóak.*

Felelet: (1) Kevesebb ideig valók annál, amint a te bűneid érdemelnének. (2) Többet szenvedett a te Üdvözítőd, aki érted sok apró halálon ment át, végül pedig a kínos és gyalázatos halált is megkóstolta. (3) Jó dolog mikor az ember ifjúságától fogva hordozza az igát. (JerSir 3,27) (4) Semmik ezek a nyomorúságok, ha egybeveted akár azokkal a bajokkal, melyeket a pokolban kellene szenvedned, akár azokkal az örömmel, melyek számodra tartatnak az egekben.

2. *Ellenvetés: Úgy, de az én nyomorúságaim olyanok, melyekhez hasonlók egy jó emberen sem fognak.*

Felelet: Hol volna hát Jób, kivel úgy bánt Isten, hogy sem azelőtt sem utána senkivel úgy nem cselekedett. Mégis azt mondja ő felőle az Írás: „Jóbnak békeséges türesét hallottátok és az Úrtól való végét láttátok.” (Jak 5,11)

3. *Ellenvetés: Jóbra Isten a nyomorúságokat az ő megpróbáltatásáért bocsátotta, de én bűneimmel vettem magamra.*

Felelet: „A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért és az ő hamisságukért nyomorgattattak. De az Úrhoz kiáltottak szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította őket.” (Zsolt 107,17; Zsolt 107,19) Jónás engedetlensége miatt jutott a cethal gyomrába. Dávid, mivel igen kedvezett a gyermekeinek, azért szomorított meg Absolon, Adonia, Ammon által. Sokszor az ember saját „szerencsésége” kovácsa.

4. *Ellenvetés: Nem érzem, hogy az én nyomorúságaim énnékem hasznomra lettek volna, sőt félek hogy talán Isten nem szerelméből, hanem haragjából engedte meg azokat életemben.*

Felelet: (1) Ha úgy volna a dolog, volna mitől félned; mert amikor az embe-

ren nem fognak a nyomorúságok, akkor ez jele annak, hogy az az ember gyógyíthatatlan. (2) De talán hasznodra vannak a nyomorúságok, csak nem veszed eszedbe, mivel a lelked elkeseredett, mint az Izrael fiaié, akik azt mondták Mózesnek és Áronnak: „Lásson meg titeket az Úr és ítéljen meg, kik rossz hírbe kevertetek minket a Fáraó előtt és az ő szolgái előtt, fegyvert adva azok kezébe, hogy megöljenek minket.” (2Móz 5,21) (3) Igaz ez a regula, amely soha senkit meg nem csalt: „Az Istent szeretőknek minden a javukra szolgál.” (Róm 8,28)

5. *Ellenvetés: Lám szívesen könyörgök, mégsem veszi le Isten rólam a nyomorúságaimat.*

Felelet: (1) Szereti Isten hallgatni az ő nyögő galambjának szavát, azt akarja, hogy ne hagyja félbe az ő nyögését. „Hadd halljam a te szódat, mert a te szód gyönyörűsége.” (Én 2,14) (2) A könyörgés meghallgatásának is meg van az elrendelt ideje. „Meghallgatja az Úr az én sírásomnak szavát. Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet.” (Zsolt 6,9-10) (3) Ha nem érkezik a válasz, várjad, mert eljő, eljő és nem késik. (Hab 2,4) (4) Nem ok nélkül nevezte Isten „Könyörgést meghallgató Istennek.” (Zsolt 65,3)

IV. Vigasztalás

Ezek a nyomorúságot látott hívők vigasztalásai:

1. A világi nyomorúságok nem szakasztják el őket a Krisztus szerelmétől. (Róm 8,38-39)

2. A nyomorúságos test helyében dicsőséges test támad fel a jövőben. (1Kor 15,43)

3. Az egekben nem lesz nyomorúság. (Jel 21,4)

4. Isten lesz minden mindenkben. (1Kor 15,28)

„Annak pedig, aki végzetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogy nem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint. Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Amen.” (Ef 3,20-21)

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAK GYÜLEKEZETEINKBEN:

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:00 IMA 10:30 IT 14:00 FB
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558				18:00 FB		9:45 IMA 10:30 IT
Kaposvár	Bencs Miklós 06-82-712-489						16:00 IT
Barót	Tókos Sándor 0267-377-369					18:00 FB	11:00 IT 18:00 FB
Brassó	Simon Szabolcs 0268-328-278			18:00 FB			11:30 IMA 12:00 IT
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793	18:00 FB				18:00 HIT	10:00 IT 18:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0267-318-773						15:00 IT
Kolozsvár	Szász Attila 0264-450-567		18:00 IMA				10:00 IT 17:30 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-225-561			18:00 FB			11:00 IT 17:00 IMA 18:00 FB
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793						
Rava	László Lehel 0723-630-793			14:00 HIT			14:00 IT 16:00 GYB
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0267-318-773		19:00 FB	19:00 IMA			10:00 IT 19:00 FB
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0266-210-211		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592						10:00 IT 17:00 FB 11:00 FB (Parajd)
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		16:00 IMA 17:00 FB			11:00 GYB	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Gál István 031-417-6372				19:00 FB		9:00 IT
Barkaszó	Lőrinc Bertalan 031-417-6372						13:00 IT
Beregszász	Demeter Géza 031-412-4639		15:00 FB				10:00 IT
Gát	Lőrinc Bertalan 06-20-808-4845			15:00 IMA 16:00 FB			10:00 IT
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 031-417-6372				17:00 IMA 19:30 FB		15:00 IT 17:00 IMA
Kukja	Demeter Géza 06-20-416-5037	19:00 IB					13:00 IT
Rafajna	Gál István 031-412-4639			19:00 FB			16:00 IT
Zápszony	Gál István 031-412-4639			15:00 FB			17:30 IT

IT - istentisztelet, FB - felnőtt biblióra, IB - ifjúsági biblióra, FO - fórumbeszélgetés, HIT - hitvallás tanulmányozás, GYIT - gyerekistentisztelet, GYB - gyerekbiblióra

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívó testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy bizonyágtételeikkel, cikkekkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és - nem utolsósorban - terjesztéséhez.

A Szerkesztő